anticipația

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

FLORIN PÎTEA

Phoenixul din Kansar-City

503

SOCIETATEA
ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GABRIELA BULIGA
CORNEL DANELIUC
ADINA CHELCEA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literal
MIHAI DAN PAVELESCU
Secretar de redacţie
PAVEL D. CONSTANTIN
Tehnoredactare computerizată
PAVEL D. CONSTANTIN
Coperta
WALTER RIESS
Difuzarea
GROSU LAURENŢIU
(telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1 Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151

Tiparul: Tipografia „INTERGRAPH"
Telefon:769 35 68

Abonamentele se pot face la oficiile poştale (nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995
Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Lei 90

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF (nr. 503/1993)
editată de Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A.

CUPRINS

Paginile evidenţiate cu sigla „**MTS**" sunt realizate cu sprijinul Ministerul Tineretului şi Sportului, în cadrul programului naţional de stimulare a creativităţii tinerilor.

În loc de

EDITORIAL

Un interviu cu

JOHN BRUNNER*

despre...

O SPECIE RATATĂ?

1. John, în "Stand on Zanzibar", carte de excepţie, ai descris, încă în urmă cu un sfert de veac, un viitor îngrozitor pentru civilizaţia noastră: terorism, violenţă, război, egoism, sărăcie. Spune-mi, încă mai crezi că viitorul va fi chiar atât de crud?

R: Cred că va fi şi mai şi. Nu m-am aşteptat niciodată, de pildă, ca fosta Iugoslavie să se dezmembreze. Când Tito a dispărut, mi-am zis că dispare, probabil, ultimul mare om de stat şi moştenirea lui urma să fie o ţară liniştită, cu mai multe naţiuni trăind împreună. Dar iată că vechi uri, ascunse în subconştient, s-au trezit. Lucruri asemănătoare se întâmplă şi în alte părţi ale lumii, de exemplu, în fosta Uniune Sovietică, şi cel mai tare îmi este teamă că unul dintre seniorii locali ai războiului va începe să vândă, la piaţa neagră, arme nucleare sovietice.

2. Totuşi ultimii ani înseamnă, cel puţin în Europa de Est, o mişcare de eliberare fără precedent. Oamenii nu mai stau în lagăre şi închisori, nu le mai sunt îngrădite libertăţile...

R: Eu cred că oamenilor le va fi greu să aleagă între a muri într-o închisoare sau a muri pe drumuri de refugiu sau în şanţuri, pe vreme de război. Suntem cruzi cu noi înşine, asta cred eu. Ca să fiu clar: suntem, de fapt, o specie ratată.

3. Totuşi în cartea "Telepatul" ai descris, cu mult optimism, o societate a viitorului în care personajul principal, handicapatul telepat Gerald Howson, îşi găseşte locul lui, într-o omenire frumoasă şi paşnică.

R: Am scris "Telepatul" cu mult timp în urmă. Eram tânăr şi optimist. În acea lume închipuită, în

*Scriitor englez, figură mondială a SF-ului, autor al mai multor romane şi sute de povestiri, premiat cu *Hugo* şi *Nebula* pentru "Stand on Zanzibar" (1969).

care crescuse personajul Gerry Howson, imaginaţia devenea o unealtă. Nu exista, în cartea "Telepatul", un guvern mondial, dar inventasem un tribunal mondial. Telepaţii, credeam eu, puteau eradica războiul, identificând şi eliminând motivele urii. Dar, clar, totul a rămas numai fantezie.

4. Şi nu mai crezi că planeta noastră poate avea, la un moment dat, un guvern mondial?

R: Realitatea ne arată că un asemenea guvern nu poate fi decât sau o dictatură sau un edificiu cumplit de birocratic. Nici una dintre variante nu pare acceptabilă.

5. Şi totuşi nu ţi se pare că la orizont îşi face deja apariţia o Europă unită?

R: Pentru moment acceptăm cu mare greutate conceptul că urmaşii duşmanilor de moarte ai bunicilor noştri se pot căsători cu fetele noastre! Suntem oameni, ce Dumnezeu! Într-o carte a mea, "The Complete Traveler Black", am imaginat două popoare care se aflau în război etern, iar în perioadele în care uitau de ce se luptă, tinerii se căsătoreau între ei, iar bătrânii ricanau: Nu e drept!, Nu e drept!, Nu e drept!

6. În "The Squares of the City" ai imaginat o dictatură sud-americană, conducând un popor după regulile jocului de şah.

R: Mi-a făcut mare plăcere să scriu "The Squares of the City", pentru că se baza pe un campionat de şah real. Ceea ce căutam - şi descriam în carte - era o dictatură benignă; dar ştim acum că, indiferent de intenţiile iniţiale, mai devreme sau mai târziu, se va greşi, pentru că oamenii sunt imprevizibili, nu piese de şah care pot fi mutate pe o tablă de şah.

7. Există loc şi pentru mai mult pesimism, John?

R: Cred că da. M-am resemnat, de multă vreme, în legătură cu faptul că oricât de groaznice lucruri îmi imaginez într-o carte, ele vor fi totuşi mai puţin rele decât întâmplările descrise în ziarul de mâine.

8. Cartea ta, "Telepatul" are aici o istorie întreagă. Am tradus-o în româneşte acum 20 de ani şi, împreună cu Sergiu Fărcăşan, datorită unui concurs nefericit de împrejurări (cenzură, orgolii stupide, pierderea primului manuscris etc.) îşi mai aşteaptă şi acum publicarea. Ea va veni curând - şi te rog să spui câteva cuvinte, cu această ocazie, cititorilor noştri de science fiction.

R: În primul rând vă salut. În al doilea rând, "Telepatul" nu este cartea la care am aşteptat cel mai mult pentru a fi tradusă. Mi s-a întâmplat să aştept şi 25 de ani pentru a fi publicat în Anglia. În al treilea rând, le-aş mai spune cititorilor români că îmi doresc ca lumea să evolueze mai bine decât în cărţile mele.

9. Science fiction distopic, de avertisment - asta am făcut noi în acest interviu. Corect?

R: Mi-e teamă că da!

N. a. - Am consemnat acest interviu cu ocazia EuroCon-ului 1993. Personal, sunt o natură optimistă, ba chiar, aş putea spune, dăruită de natură cu un optimism maladiv. Ceea ce nu înseamnă că alte puncte de vedere trebuie neapărat înăbuşite. Dimpotrivă, "vaccinul" la care se supune John este un tratament tipic S.F., corectiv.

Alexandru Mironov

TUDOR NEGOIȚĂ

Stăpânitorii planetei de aur

- Intrați! Știa că veți veni, vă așteaptă.

Secretara, o mulatră tânără și tare drăguță, îi zâmbea mai mult decât amabil.

"Nu știe că sunt un învins", îi trecu prin minte lui Jo.

Gândul ăsta reapărea ca o arsură fulgerătoare, devenea obsesiv, se ivea... mai ales în prezența femeilor frumoase.

Ușa de sticlă maronie spre care înaintase glisă silențios. Pătrunse, căutând să-și compună un obraz cât mai relaxat, într-o cameră largă, luminoasă, înviorată și mai mult de plante mari, tropicale. La biroul masiv de lucru nu era însă nimeni, Rely Roy - ea trebuia să fie - se afla în fața ferestrei din dreapta, o fereastră largă cât aproape întreg peretele exterior. Blondă. Un blond arămiu. Stătea la o măsuță, ținându-și capul în palme. Absolut nemișcată, nu părea să-i fi sesizat prezența. Așa că Jo tuși discret.

Directoarea spitalului special - psihiatră, se zicea "foarte capabilă" - se răsuci încet spre el, îl contemplă cu un aer absent, privirea... trecea parcă prin el.

- Sunt Jo Star, se prezentă cu vocea sa baritonală Jo.

Se ridicase de la măsuță, înainta, învăluită însă în același val de... absență abisală, cumva stranie; cu pas ce amintea un mers de somnambulă. Și se dovedea... cu o palmă doar mai puțin înaltă decât el - care avea o statură herculeană. Palidă, uscățivă. Ochi verzi, frumoși; ciudați.

- Rely Roy! zise ea cu voce ușor răgușită, îi întinse reflex o mână îngustă, fermă, dar și-o retrase imediat, șopti: Iartă-mă! Ia loc, te rog!

"Ea știe deci!", realiză Jo cu un surâs strâmb, privi spre uriașul și ademenitorul fotoliu scoică, dar protestă:

- Aș prefera să văd întâi. Înainte de-a discuta. Cred că-mi puteți da pe cineva, să mă conducă prin...

- A! Nu te-ai hotărît, așadar! constată liniar femeia, revenea parcă, încet, încet, în lumea reală.

- Nu. Nu încă, doctor Roy.

- Spune-mi Rely!... Am să te conduc eu... E sigur mai bine așa, aprecie detașat directoarea, rămase două clipe cu privirea în gol, porni apoi spre holul larg de acces, trecând fantomatic prin secretariat. O urmă. Abia în liftul spațios și... aproape luxos, psihiatra adăugă: E într-adevăr greu să te decizi la așa ceva; chiar dacă...

"Chiar dacă ești un învins", completă, încleștându-și maxilarele, Jo. Mai mult ca sigur, asta ar fi vrut să adauge. Ea păru să-i simtă însă gândul, pentru că preciză numaidecât:

- Chiar dacă cineva trebuie să facă și asta.

- Oare!? mârâi Jo, spontan, se blestemă pentru această "lipsă de tact", de precauție chiar - nu mai era învingătorul de ieri - și, în definitiv, voia "slujba asta", surprinzător de bine plătită, în ultimele luni contul său din bancă suferise o prăbușire cu totul neplăcută.

Femeia se întoarse și îl cercetă lung, ceva mai atentă. Părea că încearcă să-i citească din nou gândurile. Reuși, probabil. Pentru că, în loc să întrebe "vexată" ceva, spuse tărăgănând ușor vorbele:

- Și eu mi-am zis la fel. La început. Dar și după ce... am văzut... Știi, avem acum condiții bune aici. Ai să te convingi. Foarte bune chiar, în ultimul an mai cu seamă, când... S-au adăugat, în primul rând, trei aripi de clădire noi; nu mai avem probleme cu spațiul. S-a adus apoi aparataj modern de investigații; ultramodern chiar, tot ce am cerut pentru tratament neau...

- "Tratament"?! scăpă iarăși Jo, gratulându-se în aceeași fracțiune de secundă cu "dobitoc inconștient!", asta era, da, nu se mai putea stăpâni - ca un ratat cârtitor, ridicol. Nota de sarcasm, de dispreț fusese remarcată desigur, muierea asta intuia și așa prea mult.

Dar... Ea păru să devină - pentru prima oară, abia acum - cu adevărat interesată de persoana lui, schiță un surâs, făcându-l să remarce că putea fi mai frumoasă decât... o calificase el cu numai câteva minute înainte.

Chiar era?! În urmă cu cinci luni... nici nu ar fi văzut-o probabil, în jurul lui... roiau atunci o mulțime de muieruști tinere și frumoase.

Era totuși? Ochii, ochii aceia foarte expresivi, iscoditori erau de vină? Îi aminteau... teri-

bil de puternic... ochiii Corei!

Cora fusese o femeie de excepţie... Chit că... în definitiv nu era decât o asistentă. Superbă însă. Şi cea mai bună din echipă. Când Cora intra în sala de operaţii alături de el, ştia că sigur va izbuti orice intervenţie. Cora îi ghicea gândurile înainte de a pronunţa el un cuvânt, ştia exact ce trebuie făcut, se iscase între ei... un bizar câmp informaţional, parcă şi un nebănuit flux energetic, tonifiant, ce potenţa dorinţa de a învinge. Şi izbuteau. Întotdeauna!

Întotdeauna. Da, poate tocmai de-asta... Moartea păruse jignită. Moartea se răzbunase, pe Cora. Cancer cu declanşare subită şi evoluţie galopantă, cu sfârşit chinuitor, înnebunitor, greu de suportat şi pentru personalul medical din... acel spital, oameni care vedeau, zilnic, pierind zeci de nenorociţi pentru care... "ştiinţa medicală"... echivala cu apa de ploaie.

"N-am mai întâlnit aşa ceva!", mormăise profesorul, după ce o văzuse pe Cora; pentru prima dată atunci. Avea să mai repete apoi vorbele alea tâmpite; cam des; lăsând tot mai mult impresia că... începea să se ramolească "ilustrul profesor". Îi transmisese însă şi lui acel sentiment al... al neputinţei omeneşti, Cora nu mai putuse fi salvată, de nimeni şi de nimic.

- Da, tratament totuşi, zise Rely Roy. Încercăm. Chiar dacă, deocamdată, nu prea reuşim, nici noi.

Accentuase ultimele cuvinte. Se informase ceva mai mult despre persoana lui? Aflase şi de Cora? Sau era un simplu "complex"? Mulţi doctori începuseră în ultima vreme să fie obsedaţi de gândul... inutilităţii lor!

Aveau şi de ce! Anii din urmă ridicaseră "spectaculos" - incredibil - curbele mortalităţii, la toate vârstele. Boli considerate "banale" ori definitiv învinse reveneau acum cu o virulenţă nebănuită, viruşii, bacilii "domesticiţi" până ieri "se reciclau" mult mai iute decât "slujitorii lui Esculap". Apăruseră în plus maladii noi, unele crunte, dar care puteau măcar fi înţelese ca mecanism de accelerare a... dezastrului celular, altele însă, altele păreau noi, nouţe; cu totul inexplicabile; adevărate molime fatale, lăsându-se peste întregi zone, crâncene şi devastatoare ca un blestem, uluindu-i pe "iluştrii profesori" tot mai mult.

El unul era chirurg. Fusese adică. Nu-i prea păsase de "complexele" altor medici. El tăia, "miraculos de repede şi de bine", se zicea pe-atunci, reuşind, întotdeauna, când "deschidea" un pacient. Da, până în urmă cu cinci luni... fusese unul din cei mai buni chirurgi.

- Întrebarea pe care ţi-o pui, desigur, acum e dacă merită într-adevăr! reluă psihiatra.

- Sunt convins că nu! plasă ca un rever scurt Jo, zădărît de amintiri; şi continuă prosteşte, conştient că greşea, că se afunda în ratare: Dacă voi lucra aici, o voi face pentru bani! "Pentru că nu am încotro, ca chirurg sunt terminat!", ar fi fost şi mai corect, asta nu spuse totuşi, iritarea îl făcu să adauge însă: Dar cred că omenirea îşi permite un lux prea mare! Atât timp cât nu sunt totuşi bani suficienţi pentru cercetări de amploare, necesare, pentru tratamente eficiente menite să-i salveze pe cei ce s-au dovedit capabili, pe copii şi adolescenţi, din care unii cu minţi strălucite, nu înţeleg cum e posibil să risipim pe... ăştia de-aici! Care niciodată nu au putut fi însănătoşiţi, care nu vor putea fi aduşi în stare măcar să confecţioneze o mătură! Care devin o povară! La nivel planetar!

Ieşiseră din lift. Înaintau acum pe un coridor sclipind de curăţenie, zugrăvit în culori calde, pastelate. Jo îşi aminti de spitalul vechi, cu instalaţii defecte, cu personal insuficient şi mizerabil plătit, cu aparatură depăşită, adevărate lăcaşe unde... practic erau abandonaţi, pentru a muri, oameni cum fusese Cora, oameni care acum începuseră să şi înspăimânte cumva, se şoptea că ar putea fi contagioase noile boli, necunoscute, iar acele zvonuri...

- Sunt deja o povară, rosti scăzut Rely Roy.

- Atunci de ce?! izbucni Jo. Dacă, din capul locului, pentru ăştia nu e nici o speranţă, nu le vor putea creşte vreodată mâinile sau picioarele lipsă! Dacă un idiot din naştere rămâne, orice i-ai face, un idiot. De ce ne jucăm de-a caritatea, când... Ar trebui stârpiţi, înţelegi?! Da, din primele zile de viaţă! Stârpiţi! scrâşni Jo cu furie.

Se opri deodată, realizând că aproape striga; stupid; la o femeie care - spre deosebire de el - acceptase să lucreze, să rămână aici, deşi îşi pusese poate şi ea, de sute de ori, aceleaşi întrebări. Îşi aminti că, până în urmă cu vreo doi ani, numele Rely Roy apărea frecvent în publicaţiile medicale de prestigiu. Dispăruse apoi. Singură "se ostracizase" aici, pe un colţ de continent, după ce bărbatu-său, încă sportiv de performanţă, suferise un subit "accident vascular" fatal. Simţi că îl încerca iarăşi durerea de cap. Şi că trebuia să se

calmeze, dacă voia totuşi slujba asta! Scoase febril şi înghiţi două hapuri, pe care le avea pregătite în buzunar, întrebându-se dacă totuşi ea îşi pusese aceleaşi întrebări. Sau ei... "fabula"!

Ba şi le pusese. Rely Roy nu numai că nu ripostă, aşa cum ar fi trebuit - măcar formal - să o facă. Se oprise în faţa unei ferestre şi privea - iarăşi cu acea expresie parcă desprinsă de prezent - marea ce se întindea, liniştită şi plumburie, sub un cer mohorît, la fel de plumburiu. Iar expresia asta, absenţa ei ciudată îi amintea iarăşi de Cora, de vioaia Cora... puţin înainte de a se îmbolnăvi; în ziua când îi spusese că fusese tentată să părăsească echipa; pentru un post mult mai bine plătit.

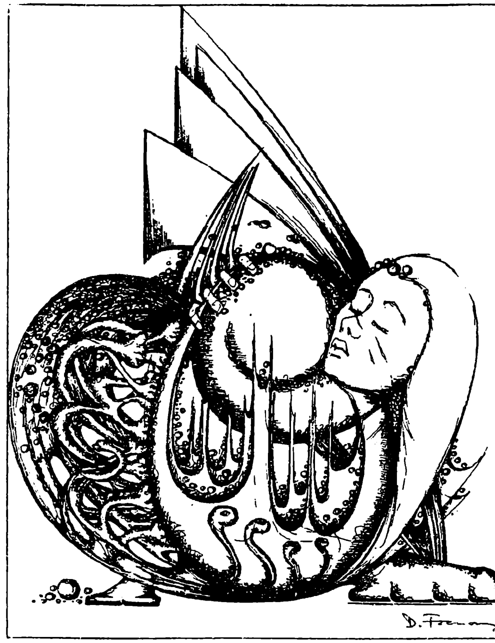
- Nu ei, noi suntem de vină, şopti directoarea.

- Noi?! Slavă Domnului, n-am contribuit la producerea vreunui asemenea monstru! bombăni Jo, avusese grijă într-adevăr să nu se-ncurce niciodată cu femeiuşti "bântuite de dorinţa de-a cădea cloşti".

- Trăim pe-o planetă scăldată în radiaţii, lansă plat Rely Roy. Cu mări otrăvite. Ne-am obişnuit cu alcoolismul devenit generalizat, de drogat... mai toţi ne drogăm, într-un fel sau altul, surâse palid doctoriţa. Ei "sunt plata"! Plata "succeselor", a ritmului tot mai accelerat, a "prosperităţii şi confortului", pe mult visata "planetă a fericirii", unde fiecare familie... are acum un cont în bancă. Ei sunt "gunoaiele". Sunt "deşeurile nevalorificabile ale civilizaţiei"! Şi se adună în fiecare an mai mulţi; fără să aibă vreo vină că... ajung aici sau în alt "minunat" spital "bine utilat", din cele ce, aud, se tot înmulţesc pe "planeta noastră de aur". Vino să-i vezi! se zbătu deodată ceva în glasul uscat al lui Rely, se interesă însă înainte prudentă: Ai mai fost de curând în vreun...?

- Nu! Dar am fost chirurg. Specializat în accidente grave. Dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat - cred că ştii -, aş fi probabil acum membru al unui echipaj spaţial. Tocmai fusesem selectat să... La dracu', asta ar fi fost! se enervă Jo, "ce ar fi putut fi" începea să tot spună, oricui, devenea o obsesie şi asta! Reveni la răspunsul aşteptat, căutând să se stăpânească: Nu, n-am mai fost într-un asemenea spital, din studenţie.

- A! Între timp, s-au produs... unele schimbări. Ne sunt aduşi - tot mai des - copii care... nu au nici o mână şi nici un picior. Ochii aceia apoi... pentru care "pronunţat

Desen de Dan Farcaş

exoftalmici" e puţin spus! se înfioră neaşteptat doctoriţa. Unii... cromozomi în plus... mongolism accentuat... Mai sunt şi cei care au două capete... coadă sau boturi de lup... alţii membrele inferioare unite în...

- Înţeleg! se strâmbă Jo. Un spital coşmar.

- Cei de la etajul acesta sunt totuşi... interesanţi.

- "Interesanţi"?! ricană Jo. Mor înainte de un an sau ce?

- Nu. Au, cei de aici, şase, şapte ani. Şi... pictează! surâse Rely.

- "Pictează"!?... Cum?

- Fără pensule, fără vopsele... Cu privirea! murmură psihiatra şi atinse uşa ce lunecă în perete, dezvăluind...

Podeaua încăperii era acoperită cu o mochetă groasă. Un fel de material spongios, cenuşiu... pe care... viermuiau lent cam o duzină de fiinţe cu malformaţii diferite. Se întoarseră spre ei. Îi examinau cu ochii lor într-adevăr hidoşi de... Broscoi? Nu, mai repede... cameleonici!

- Uită-te la pereţi! zise doctoriţa.

Jo se uita deja... uimit, jocul de culori avea indiscutabil... ceva magnetic. Fuseseră albi pereţii. Acum erau acoperiţi aproape integral cu... imagini, unele abia vizibile, încă neclare, altele pronunţate, conturate violent,

reprezentând... fiinţe umane! Da, nişte fiinţe umane... normale păreau să fie. Dar scălîmbăiate, contorsionate, unele cu capul în jos, suprapunându-se grotesc, haotic, "laminate" parcă sau obeze, biloaie anoste şi ghiftuite, diforme. Predominau, în vălmăşagul de culori, verdele otrăvit, roşul sângeriu şi violetul intens, vineţiu.

- Mă tem că... aşa ne văd ei, explică Rely, îl prinse deodată de braţ. Dumnezeule! exclamă ea. Acolo!

Într-un colţ al camerei, două fiinţe fără braţe şi cu câte un singur picior... val-sau!

Dar valsau... fără să atingă mocheta. Şi se tot ridicau, tot mai sus, pe o melodie ce... părea să fie vals, fără a fi, era ceva necunoscut, cu totul stranie, absolut neexplicabilă, în cameră nu exista difuzor, nici vreun instrument. Apoi, încet, se antrenară în... valsul acela... jucăriile; ursuleţii de pluş, maimuţele, elefanţii, păpuşile... începură să plutească halucinant prin cameră, cu atât mai halucinant şi... mai teribil cu cât Jo observă că jucăriile erau toate schilodite, rămase cu cel mult unul din cele patru membre.

Le urmară imediat ceilalţi mici monştri. Toate făpturile acelea pluteau acum, da, pluteau... delirant, unele dansând, altele schimonosindu-se doar, scoţând limba la ei şi râzând piţigăiat.

Mai puţin una, ce rămăsese pe podea.

Ochii lui Jo se fixară în ochii mari, oblici, liniştiţi ai micuţei creaturi nemişcate, care... Avea doar o mână... O mână cu numai trei degete, mână ce îi făcea semn... să se-apropie.

Perechile coborîră, melodia muri. Jucăriile căzură şi ele, brusc. În liniştea bizară ce se instalase, Jo... simţi că trebuie să se apropie de făptura aceea monstruoasă.

Înaintă câţiva paşi. Şi... întinse încet, precaut, spre ea, mâna stângă.

Capul cu trăsături mongoloide se clătină nemulţumit. Mânuţa diformă coborî. Coborî braţul şi Jo, neînţelegând. Lăbuţa, gheruţa aceea apucă un ursuleţ de pluş pe care i-l azvârli. Jo izbuti să-l prindă din zbor, micul monstru înşfăcă însă imediat piciorul unui nenorocit de lângă el, îşi zvârli acum... colegul în Jo, cu o incredibilă putere, şi atunci, atunci braţul drept al lui Jo, braţul paralizat - complet şi inexplicabil paralizat, de aproape cinci luni - zvâcni instinctiv, cu ambele mâini Jo prinse copilul malformat, realizând, consternat, că mâna sa dreaptă, pe care nici un doctor nu izbutise să priceapă măcar cum, de ce paralizase în timpul unui simplu antrenament de tenis, se mişcase, prinsese copilul, simţea iarăşi, validă, acea mână... puternică şi sensibilă... cu care efectuase mii de operaţii.

*

Un ceas mai târziu, în camera ei de lucru, Rely Roy rupse în sfârşit tăcerea de vid cosmic în care intraseră stupefiaţi amândoi, întrebându-se parcă fiecare dacă erau zdraveni, dacă nu visaseră:

- Te-ai hotărît?... Rămâi?

Jo Star îşi mişca degetele mâinilor, privindu-şi dreapta aproape cu voluptate. Îl asculta. Se imagina deja, din nou, în sălile de operaţii! Briant!... Spuse însă rar, rânjind cinic:

- Sigur că rămân, Rely. Cred că e... unicul mijloc... o şansă... de a ne pune bine... şi noi cu stăpânii de mâine ai "fericitei planete de aur".

DEZLEGAREA JOCULUI DIN NUMĂRUL TRECUT:

1. OSIRIS - SHU; **2.** NIS - HATHOR; **3.** UCISI - HAOS; **4.** ROSU - MOI - I; **5.** IM - DUAT - MT; **6.** SOT - OM - MIO; **7.** RIE - ABONA; **8.** LIMBA - ATOR; **9.** U - OU - SOARE; **10.** PALESTINA.

LIVIU PÎRŢAC şi LUCIAN MERIŞCA

DARUL

Cizmele.

Se târau prin praful roşiatic, căutând zadarnic să nu-l stârnească. Ce mâncare să găseşti?... Smocuri fragile de păr vitrifiat, rămăşiţe care nu mai putrezeau... Cartierele pustii, iarba uscată. Soarele strălucea dincolo de nori ca printr-o lentilă murdară.

Păşea.

Învelit în mantaua argintie - căuta. Nu căuta de mâncare. S-ar fi sfâşiat unii pe alţii. Gingiile îl dureau îngrozitor, acum după ce dinţii, ca nişte viermi de coşmar, ieşiseră şi-i rămăseseră în palmă.

Arma.

Avea unul din cele mai puternic dezintegratoare. Şi din cele mai grele... Se sprijini de un zid crăpat şi îşi şterse cu mâneca vizoarele măştii.

Erau pe moarte...

Toţi aveau să crape, desigur, dar unii aveau să crape mai repede. Pe aceştia îi căutam.

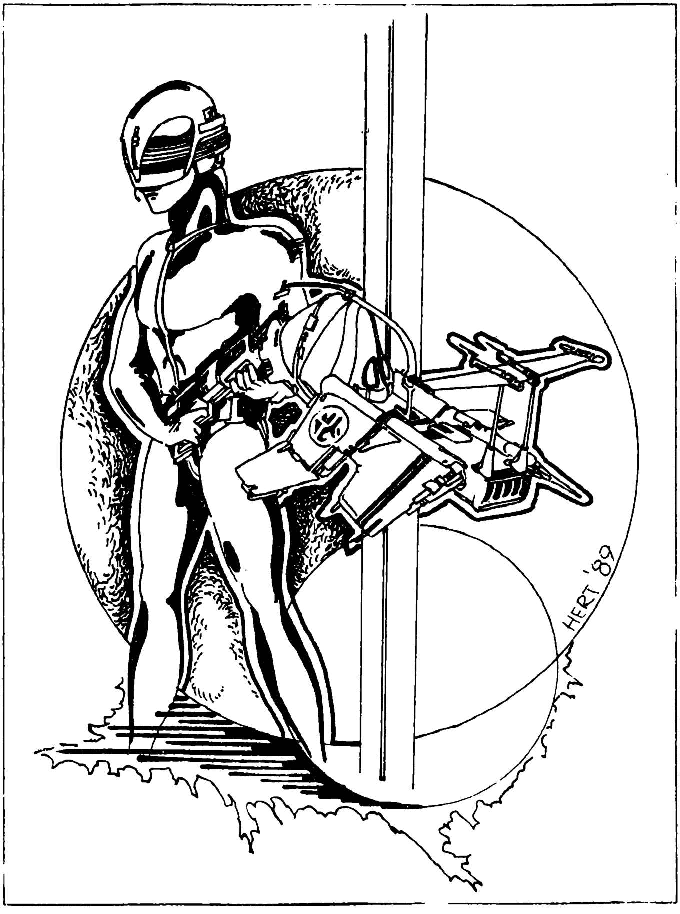
Cădeau nevăzuţi, neauziţi şi se amestecau cu praful radioactiv, fără să putrezească niciodată. Milă? Nu, ură! Pentru cine? Pentru oricine, pentru orice!

Îi spulberau pe cei bolnavi cu dezintegratoarele, dar nu din compasiune. Agonia era înnebunitor de chinuitoare şi nu de puţine ori suferinzii îşi descărcaseră ei armele în camarazii teferi.

Oraşul.

Oraşul... nu arăta prea grozav şi nimeni nu mai ştia unde locuieşte. De aceea erau atât de greu de găsit, deşi aveau lista *lor*. Chiar *ei* şi-o întocmiseră, proştii, pe vremuri erau mândri de talentele lor.

Dădu cu piciorul într-un animal necunoscut ce părea mort. Încă îşi mai spunea, clătinând din cap: "Uite că s-a întâmplat. N-am crezut, dar uite că o dată şi-o dată, adică acum, s-a întâmplat".

Desen de Dan Raihert

Căutau.

Călcau cu dispreţ peste stârvurile civililor necombatanţi. Erau conştienţi că trupurile lor atacate de lepra radioactivă nu vor rezista mult. Dar o misiune sublimă le strecura în sufletele mutante, puterea de merge mai departe. Nu erau mulţi cei pe care îi mai puteai găsi pe planetă, dar ei îi căutau numai pe cei marcaţi cu fierul înroşit. Aceştia, câţi nu-şi dăduseră singuri moartea, trebuiau să piară de mâinile lor...

Dintre ruine.

Apăru deodată un soldat, arătând colonelului, cu degetul, o direcţie.

- Permiteţi să raportez! Este unul acolo, când m-a văzut şi-a acoperit fruntea cu palma ca să nu văd că e *însemnat!*

La comandă, militarii se răspândiră printre dărâmături, cercetând fiecare văgăună care ar fi putut folosi drept ascunzătoare unui om.

*
* *

Stătea într-o ascunzătoare.

O vizuină ce i-ar fi putut servi unui câine. Se simţea un câine şi ar fi fost în stare să şi latre, dacă i s-ar fi cerut asta. Dar i se cerea să fie ţap ispăşitor al sumbrelor sale previziuni - ura oarbă a tuturor se îndrepta acum împotriva sa şi a celorlalţi ca el. Auzea din ce în ce mai desluşit tropăituri, zgomot de cărămizi sparte, mai aproape, tot mai aproape.

Va muri cu siguranţă. Acest gând îl făcu să-şi contracte gâtlejul ca pentru un urlet şi să scurme înfrigurat molozul pentru a mai pune câţiva centimetri între el şi urmăritori... O grindă mare căzu dintr-o dată peste el. Gemu! Îşi întoarse cu greutate capul: aţinti privirile îngrozite în sus, spre chipul şters al caporalului ce-l descoperise. Ochii acestuia luceau diabolic în timp ce îndrepta arma spre pieptul victimei.

Moartea unei cobe.

Îşi ştia vânatul lipsit de apărare şi dorea să simtă juisarea crimei prin fiecare celulă a corpului său distrus...

- Mori, câine, mori...

Auzi paşi.

Se întoarse; era colonelul:

- Lasă arma jos, caporale, şi scoate-l de acolo. Apoi, văzând că e nedumerit încă: avem nevoie de el. Viu.

Coborîră caporalul şi un soldat şi dădură grinda la o parte. Când îl împinseră afară, vântul îi suflă de pe frunte şuviţele de păr, lăsând să se vadă sigla făcută cu fierul roşu pentru recunoaştere... *"SF"*.

- Cobe împuţită... şuieră. Voi, cu *anticipaţiile* voastre... Ai noroc. La un kilometru de aici, pe fostul bulevard Princeps, a aterizat cu adevărat o farfurie zburătoare. Nu ştiu de ce arme dispune. Du-te acolo, că vouă vă plăceau şi credeaţi în ei. Du-te şi te înţelege cu ei. Fă-i să se care!...

Aşa de târziu...

- Au venit?... murmură tânărul.

Escaladă emoţionat zidul prăbuşit, ca să ajungă în stradă. Militarii îşi aprinseră ţigările, privindu-l cum se face din ce în ce mai mic, printre ruine.

*
* *

După un ceas.

Îl priviră uimiţi cum răsare dintre mormanele de dărâmături: întâi chica lui roşcovană, apoi ochii, apoi le făcu cu mâna, apoi zâmbi. Sări de pe movila de moloz ce fusese o casă şi ajunse, cu greu, înapoi lângă ei.

- Ce ţi-au spus, băiete?

- O mulţime de lucruri. Sper să le fi ţinut minte pe toate.

- Tot acolo sunt?

- Nu, au plecat. Mi-au spus că vor mai trece pe la noi peste o mie de ani şi că ne-au lăsat un cadou.

- Ce cadou?...

- Habar n-am... Aşa au spus.

- Haideţi să vedem despre ce e vorba.

Colonelul îşi descreţi fruntea.

- Gilbert, îi spuse el pentru prima dată pe nume caporalului care ţinea strâns dezintegratorul, ajută-mă să urc pe molozul ăsta, să mergem acolo. Dar ce ai în mână?... îl mai întrebă el contrariat.

Gilbert privi arma pe care o ţinuse în palma transpirată, ca şi cum ar fi văzut-o acum pentru prima oară.

- Nu ştiu - făcu el şi o aruncă cât colo. Haideţi să mergem, să căutăm *darul*.

FLORIN PÎTEA

Phoenixul din Kansar-City

Trebuia neapărat să plece din oraşul acela. Îi era greaţă de locul de unde tocmai venise şi de ceea ce făcuse acolo. La întoarcere vărsase numai fiere. Deschise fereastra cârpită cu carton, încercând fără succes să împrospăteze aerul. Mirosul pusese stăpânire pe cameră încât părea să se fi impregnat în fiecare obiect.

* * *

Ashton avea douăzeci şi unu de ani, dintre care ultimii patru îi petrecuse în Kansar City. Venise în Statele Unite ale Vestului Mijlociu cu speranţa că va putea ajunge mai departe, în Japonia sau chiar într-o staţie orbitală. Visuri.

Chiar şi locul pe care-l ocupa în economia paralelă a oraşului era nesigur. Triburile de adolescenţi cu care înfiripase o reţea firavă de servicii şi înţelegeri aveau o aversiune foarte pronunţată faţă de străini. Umbra de accent, stilul vestimentar şi comportamentul lui Ashton provocau iritare derbedeilor cu care avea de-a face. Iritarea nu dusese încă la reacţii violente, dar se manifesta constant prin procente scăzute, scadenţe depăşite, înţelegeri dezavantajoase. Mirajul arhipelagului orbital se îndepărta încet şi sigur, în timp ce Ashton era înghiţit treptat de mâlul sărăciei.

Chiar şi aşa, se putea socoti norocos. La reîmpărţirea Europei, în timpul războiului, părinţii săi se aflaseră într-un teritoriu din care autorităţile permiteau emigrarea. Dacă fiul lor ar fi avut ghinionul să se nască în zona de control islamică, n-ar fi putut părăsi Europa decât sub formă de funingine.

* * *

Deschise robinetul şi umplu o sticlă din plastic cu lichidul brun care curgea fără vlagă, în timp ce LED-urile apometrului clipeau, umflând nota de plată a întreţinerii. Dintr-un colţ al oglinzii ciobite îi zâmbea imaginea unei vedete japoneze de la Hollywood. Cartea poştală fusese lipită acolo cu o bucată de gumă de mestecat. Paine zicea c-o să mai înveselească atmosfera. Paine şi ideile lui...

Apa ţâşni din gura sticlei, mânjind faianţa, iar Ashton închise robinetul. Scotoci o vreme printre rufele murdare până găsi filtrul improvizat, apoi vărsă în el conţinutul sticlei. Până când apa trecu prin straturile groase de tifon şi vată, devenind cât de cât potabilă, Ashton scoase dintr-un sertar un pachet mototolit din plastic în care se găseau câţiva biscuiţi de krill, vechi de săptămâna trecută. Atinse un senzor al telecomenzii, iar JVC-ul din cealaltă cameră reveni la viaţă:

- Vă vom asigura, ca şi până acum, o viaţă sănătoasă. Votaţi...

- Jură-te! rânji Ashton, apoi schimbă canalul.

* * *

TV-ul reda un discurs electoral lătrător şi în ziua când Ashton l-a găsit pe Paine întins pe patul de jos, palid şi măcinat de durere. E drept că Paine se cam plânsese în ultima vreme de dureri de mijloc, însă Ashton crezuse că erau urmări ale dormitului pe cartoane, prin staţiile de metrou, în copilărie. Apoi a văzut toaleta plină de sânge, iar lucrurile au căpătat un înţeles nou, sumbru şi neplăcut.

L-a dus mai mult în braţe două blocuri mai încolo, la o clinică. Uşa de la intrare a refuzat să se deschidă însă, iar pe monitorul Sharp a apărut faţa unei asistente.

- Vă rog să plasaţi actul de identitate în dreptul scannerului.

Nici Ashton, nici Paine nu erau cetăţeni ai vreunei corporaţii multinaţionale.

- Ăă, domnişoară, prietenul meu se simte foarte rău şi...

- N-aveţi acte de identitate? Atunci plecaţi.

- N-ai auzit de unul, Hipocrate, domnişoară?

- Căraţi-vă, derbedeilor.

* * *

Termină de mâncat biscuiţii şi începu să strângă câteva lucruri de strictă necesitate într-o sacoşă albă, murdară, care avea imprimată emblema JAL pe una din feţe. Nu mai rămăsese mare lucru de împachetat, căci aproape tot ce aveau în cameră se dusese pe bani puţini, iar banii îi primise Flash pentru meperidină.

În dulăpiorul de la baie se mai găsea o doză stingheră pe care Ashton o privi cu un fel de uimire. Luni de-a rândul fusese ţinta eforturilor sale, obiectul a nenumărate speranţe şi tratative, iar acum

devenise un lucru absolut inutil.

Se înapoie în cameră pentru a împacheta un sac de dormit. Prin fereastra deschisă o hologramă multicoloră îi imprimă MOSKOVSKAYA pe retină. Reclama era în bună parte răspunzătoare pentru hotărîrea lui Ashton de-a se lăsa de băut.

De-abia după ce închise fereastra şi îşi acomodă privirea cu lumina mai slabă din cameră observă canarul care zăcea nemişcat pe podeaua coliviei.

* * *

La câteva zile după prima criză, Ashton a reuşit să-i facă lui Paine o radiografie şi nişte analize într-o clinică clandestină. Când a aflat diagnosticul, bolnavul s-a mirat cum de-i trebuiseră atâţia ani să dezvolte un cancer la rinichi. E drept că doar două treimi din locuitorii oraşului reuşeau să atingă, ca el, vârsta de optsprezece ani.

Ashton s-a frământat multă vreme, întrebându-se cum să-l interneze pe Paine într-un spital. Le trebuiau conturi, contracte cu firme de asigurări sociale. Acestea ar fi putut fi obţinute doar de cetăţenii unui zaibatsu. Iar pentru a fi angajaţi într-un zaibatsu...

O soluţie ar fi fost ca Ashton să le atragă atenţia cu o invenţie, căci calea normală studii-bursă-rezultate excepţionale-angajare era închisă, din cauza întreruperii studiilor după imigrare. Auzise o dată o poveste frumoasă despre doi tineri californieni care absolviseră doar liceul şi care porniseră afacerea secolului în Silicon Valley, dar asta fusese în secolul trecut. Alte vremuri...

Începu şi el să adune softuri vechi din containerele de gunoi ale cartierelor selecte. Lucra seara, la lumina unui bec de 75 W, în timp ce Paine se consuma încet. Spera să pună la punct un program isteţ de penetrare şi atac cu care să-i uimească pe mongoloizii eleganţi care conduceau sucursalele importante din oraş.

- Te agiţi degeaba, îi zicea Paine uneori. Tot gunoiul pe care-l colecţionezi este vechi de cel puţin şase luni. Aşa că n-ai nici o şansă.

- Cel puţin încerc să fac ceva, mârâia Ashton dintre componentele împrăştiate pe masă.

Ştia că Paine avea dreptate, dar îi era frică s-o recunoască.

* * *

Ashton trecu pe lângă pubelele umplute până la refuz care zăceau îngrămădite lângă intrarea blocului şi îşi croi drum pe trotuarul aglomerat. Mulţimea părea ceva mai rară în acea seară, căci isteria dinaintea sărbătorilor se domolise. De sus se revărsau de-a valma fulgi de zăpadă murdară şi frânturi de melodii din nenumărate difuzoare.

- Miluiţi-mă cu câţiva yeni!

A, cerşetorul din colţ. Zdrenţele în care era îmbrăcat, rănile purulente şi lipsa picioarelor îl deosebeau de majoritatea celor din branşa lui, motiv pentru care trecătorii manifestau o bunăvoinţă destul de consistentă. Nu era nici o mirare că bătrânul avea autorizaţie şi îşi plătea impozitul cu regularitate, căci activitatea lui era prosperă.

- Miluiţi-mă...

- Ai vreun prieten cu laborator?

Bătrânul îl privi cu şiretenie şi un zâmbet i se desenă printre ţepii albi de pe faţa nerasă.

- Cine întreabă?

- Eu. E o chestie personală. O fiolă de analizat.

- Ce primesc?

Ashton ridică din umeri.

- Poţi să-mi faci rost de-un soft mai şmecher pentru proiector? continuă bătrânul.

- Se face.

- Dă fiola. Ne vedem aici peste o oră, băiete.

Cerşetorul atinse un senzor de pe holoproiectorul negru prins la centură, iar zdrenţele şi rănile infectate dispărură, lăsând în urmă o jachetă termoizolantă cu un imprimeu PEPSI COLA în ruseşte roşu-alb-albastru. Bătrânul scoase apoi din geanta sport de alături o pereche de proteze mioelectrice pe care şi le prinse în contactele din fibră de carbon ce-i ieşeau din cioate. Se ridică sprinten, îmbrăcă nişte blugi clasici şi porni cu paşi mari, în zumzăitul slab al servomotoarelor.

* * *

După o vreme Ashton a trebuit să lucreze mai puţin la proiectul său şi să se ocupe mai mult de Paine, pe măsură ce acesta îşi pierdea puterile. Bolnavul se mişca cu greutate, iar durerile îl chinuiau atât de tare încât Ashton nu-l putea întoarce în pat decât cu cearşaful. Cea mai mică dintre neplăceri fusese aceea că renunţase la patul de sus şi se mutase pe podea, într-un sac de dormit portocaliu, pentru a nu-l mai zgudui pe Paine în timpul nopţii.

În timpul când rămânea singur, Paine alcătuia programe wet de grafică, structuri dinamice sclipitoare care îi înfloreau în minte când le rula în simulatorul matriceal. Aveau graţia şi delicateţea unor fulgi de nea, linii mişcătoare de neon strălucitor ce năşteau emoţii fără nume.

Într-o seară Paine i-a povestit lui Ashton despre părintele MacKenzie, care îl culesese de pe străzile Minneapolisului şi-l educase timp de patru ani la şcoala pentru orfani din Cloven Oak, Ohio. Acolo învăţase să scrie programe wet.

- Şi mai ţineţi legătura? a întrebat Ashton.

- Probabil o vom relua curând, a zâmbit Paine. A murit acum doi ani.

* * *

Ashton îşi petrecu ora de aşteptare modificând un soft pentru proiectoare holografice. Pe drumul către locul întâlnirii cumpără o pizza de krill şi o cutie cu 7 UP de la taraba cu mâncăruri la minut a unui portorican. Ninsoarea se oprise.

Se instală pe o cornişă de beton lunar şi începu

să mănânce încet pizza fierbinte şi piparată, urmărind cu privirea fluxul trecătorilor. Un ecran cu cristale lichide scălda periodic în lumină roşie şi aurie feţele oamenilor, făcându-i să semene cu nişte războinici indieni de operetă, iar tuburile fluorescente de alături îi îmbrăcau în violetul scânteietor al îngerilor exterminatori. Dar figurile n-aveau nimic războinic sau angelic. Paine îi spusese odată să privească atent feţele oamenilor şi de câte ori încercase întâlnise priviri goale, ochi care păreau să fie pictaţi pe porţelan. Îi aminteau de faţadele caselor pe care le văzuse în Europa, când era copil. Dar casele acelea erau pustii, nelocuite de luni sau chiar de ani în şir...

- Ai adus softul, fiule?

Tresări, surprins. Cerşetorul apăruse ca prin farmec, proţăpit pe protezele miolectrice. Ashton îi întinse bagheta subţire, învelită în plastic verde, iar bătrânul se grăbi s-o introducă în proiectorul Braun de la centură. Colecţia de zdrenţe, răni şi cicatrice îl făcea să arate ca un locuitor al Europei după cincizeci de ani de ocupaţie. Cerşetorul fluieră mulţumit.

- Ai talent, băiete.

Scotoci în buzunarul de la piept al combinezonului şi-i întinse o foaie de imprimantă împătruită neglijent. Coala era caldă încă.

- Ăla care ţi-a dat marfa te-a ţepuit. Puteai să dai colţu'? Uite-aici, douăşcinci la sută neurotoxine.

Ashton simţi cum pizza face cale întoarsă.

* * *

Pe măsură ce boala lui Paine se agrava, Ashton simţea cum oboseala şi uzura nervoasă creşteau. Trebuia să se trezească des în timpul nopţii, să-i pregătească mâncare bolnavului, să-l spele şi să-l ajute când Paine era presat de necesităţi fiziologice. Orele de nesomn îi imprimaseră cearcăne adânci sub ochi, iar privirile îi deveniseră nesigure. În schimb, în perioadele rare când nu era chinuit de dureri, Paine lucra febril programe wet de grafică. Boala începuse să-şi pună amprenta şi pe lucrările lui, care căpătaseră culori reci, sumbre.

La începutul lui decembrie o parte din relaţiile lui Ashton au căzut şi ca urmare wetware-ul a trebuit vândut, ceea ce a înrăutăţit vizibil starea lui Paine. Morfina a început să nu-şi mai facă efectul. Într-o dimineaţă întunecoasă şi rece de iarnă, Ashton s-a oprit la intrarea într-o arcadă cu jocuri electronice, căutând cartea de credit ITT, apoi a format un număr de telefon aproape uitat, în timp ce din arcadă se revărsa un flux polifonic asurzitor.

- Alo, Bert? Sunt Ashton. Dă-mi-o pe Flash.

Dincolo de domurile geodezice mijeau zorii tulburi atunci când a întâlnit-o pe Flash, şefa unui trib de adolescenţi numiţi Sexecutorii, care îi erau datori pentru că-i ajutase să stabilească o relaţie la un depozit de carburanţi. Rumegând tutun hidroponic, Flash îl aştepta într-o hală industrială dezafectată. În părul tapat şi plin de fixativ îi luceau colonii de bacterii simbiotice, sensibile la biocâmp, care-şi schimbau nuanţele, formând combinaţii nestatornice.

Ashton se îmbrăcase cu o jachetă din piele Derma Tek, cu fire de plastic injectat care imitau modelul reţelei sangvine. Partea din dreapta a jachetei atârna ceva mai jos din cauza unui revolver Beretta ce fusese strecurat în buzunar, pentru orice eventualitate.

- Care-i treaba, Ashton?

- Îmi trebuie nişte meperidină. Poate cunoşti pe cineva care vinde...

Asta fusese o cerere politicoasă. Ashton ştia că Sexecutorii se ocupau cu rafinarea şi vânzarea drogurilor, iar Flash ştia că el ştie.

- Acum avem o problemă. Quick Silver a lovit cu trida o vacă în bidonvilul indian. Coloraţii l-au bătut şi i-au rupt trei coaste.

- Şi?

- Sintetizăm un virus pentru apa de cişmea din bidonvil. Altă dată n-or să mai facă pe nebunii.

- Dar cu meperidina cum rămâne?

- Vedem noi. Caută-mă săptămâna viitoare.

- O.K.

Discuţia părea încheiată, iar Ashton a pornit spre ieşire.

- Hei, moşule! a strigat Flash în urma lui. Ai grijă ce pui pe tine. În cartierul de alături e o gaşcă Gentlemaniax, care dacă te-ar vedea la ţolul ăsta şi-ar face geacă din pielea ta. Au concepţii ecologiste.

- Şi jacheta mea e tot din piele de şmecher, a mârâit Ashton drept răspuns.

* * *

Fierbând de furie, luă metroul două staţii şi merse la buticul gemenilor taiwanezi. Long şi Sung aveau o prăvălioară ascunsă pe o alee ce dădea în strada 38. Prăvălia avea ceva mai puţin de trei metri pătraţi, iar Long şi Sung ţineau probabil cură de slăbire ca să poată încăpea amândoi la tejghea. În rafturile luminate de câteva becuri cu vapori de mercur se zăreau mormane de casete audio, softuri de mâna a doua, discuri vechi şi aparatură ieftină, produsă în Asia de Sud-Est. Gemenii zâmbiră când intră.

- Salut. Ai adus softuri?

- Nu. Vreau să cumpăr o armă.

- Noi nu vindem arme. Doar închiriem.

- O.K. Vreau un Mauser-Zeiss.

- O sută de yeni ora.

- Probabil îmi faceţi reducere, ca între prieteni.

- Într-adevăr, răspunse Long, prefăcându-se că nu sesizează ironia. Pentru prieteni - o sută de yeni ora. Altora - o sută treizeci.

Ashton luă ultimii bani lichizi din buzunar şi adună din mărunţiş o sută de yeni, în timp ce Long scotea dintr-o cutie de carton puşca Mauser-Zeiss, iar Sung mergea în camera din spate să răspundă la telefon.

Arma cu ochire laser arăta destul de uzată, căci cromul întunecat se tocise pe la colţuri, lăsând să

se vadă metalul argintiu de dedesubt. Crosa şi trăgaciul îşi pierduseră luciul, semn de folosire îndelungată. Semăna puţin cu puştile soldaţilor care veniseră să-l ia în lagăr pe bunicul său, odinioară. Îşi amintea gustul sângelui şi durerea din faţă după ce-l loviseră cu paturile armelor. Erau unsprezece... doisprezece ani de-atunci.

Song se întoarse, iar figura sa purta o expresie clară de îngrijorare:

- Ai spus cuiva că vii aici?

Ashton negă din cap.

- Un om bătrân vrea să vorbească cu tine.

Trecu prin spaţiul îngust dintre tarabă şi vitrină, răsturnând un mixer coreean, şi intră în camera din spate. Pe ecranul telefonului se vedea figura unui afroamerican bătrân, cu părul alb.

- Domnul Philip Ashton?

- Da, eu sunt.

- Ce veşti îmi poţi da despre Robert Paine? Sunt preotul MacKenzie, educatorul lui din Cloven Oak, Ohio.

* * *

În seara de Ajun, cumpărase câteva lucruri deosebite, sperând să-i facă o bucurie lui Paine. La colţul străzii a fost oprit de o adolescentă îmbrăcată cu o pelerină transparentă din termoplast. Prin pelerină să vedea o încâlceală ameţitoare de tatuaje care se întindeau de la gât până la glezne.

- Vii la mine, şmechere? Astă seară îţi fac reducere. Cadou de Crăciun.

Ashton a negat, fără să-şi întrerupă mersul. Avea senzaţia că fata emana un miros dulceag-acrişor. Miros de transpiraţie veche şi descompunere lentă. Mirosul lui Paine. Când sosea acasă, acesta era primul lucru care-l întâmpina, ca un animal insistent şi scârbos care i-ar fi sărit mereu în braţe.

Pe când urca scările, urmărind cum i se prelingea umbra pe pereţii murdari, acoperiţi de inscripţii, Ashton s-a gândit a suta oară dacă să-i cumpere prietenului său un izolator neural, care să-i transforme senzaţiile de durere în percepţie cromatică. Citise undeva că folosirea îndelungată a izolatorului provoca modificări ireversibile pe scoarţa cerebrală. Oricum, se îndoia că Paine ar fi putut avea parte de o folosire prea îndelungată.

Ajuns în faţa garsonierei Ashton a căutat o vreme cheile prin buzunare. Un bec de 100 W prins într-o colivie metalică lumina holul lung şi îngust. Din dosul unei uşi răsunau răgete ritmate:

"We welcome you to Kansar City
Where people are mean an' the streets are shitty"

Restul textului s-a pierdut când Ashton a închis uşa. Pierderea era oricum nesemnificativă.

Prima grijă a fost să lase cumpărăturile în antrenu şi să intre în baie. A urinat îndelung, apoi a tras apa, s-a spălat pe mâini şi a mers să vadă ce făcea Paine.

Prietenul lui rătăcea prin labirintul pufos al meperidinei, lăsându-şi durerea undeva în urmă. Marfa Sexecutorilor părea să fie de bună calitate, căci Paine reuşea iar să se odihnească destul de bine. Ashton l-a privit cu atenţie. Bolnavul slăbise mult în ultima vreme, faţa îi era lividă, ca de ceară, iar împrejurul ochilor îi apăruseră pete pământii.

Ca dar de Crăciun Ashton reparase un holoproiector Panasonic şi cumpărase o hologramă cu un brăduţ împodobit. A proiectat holograma, gândindu-se să-i ofere o surpriză plăcută lui Paine la trezire, dar apoi a văzut că imaginea strălucitoare a bradului plin de globuri şi beteală scotea mai mult în relief murdăria din cameră şi starea mizerabilă a bolnavului, aşa că s-a răzgândit şi a închis holoproiectorul.

Apoi, pe negândite, s-a pomenit iar în baie, rulându-şi manşeta, pregătind o seringă din plastic şi strângându-şi garoul în jurul braţului. Prima dată se drogase sperând să scape de epuizarea nervoasă, dar ulterior devenise un obicei de care se simţea vinovat.

"Ce faci?", i-a ţipat în ţeastă un gând mic şi speriat. "Nu-i mai irosi meperidina lui Paine! Are nevoie de ea."

Senzaţia de ruşine s-a topit treptat, pe măsură ce injecţia îşi făcea efectul.

* * *

ALB alb ALB alb. Plutea între nori de vată, sigur de sine ca un Boeing din ultima generaţie...

ALB alb ALB alb. Uşor ca un fulg şi cuprins de fericire, strălucitor între norii sclipitori...

ALB alb ALB alb. Lipsit de griji ca un strat de nea, unduitor ca un voal de mireasă...

ALB alb ALB alb. Atât de fericit încât nu putea să creadă că senzaţia se va sfârşi vreodată, plutea în eternitatea scânteietoare şi pufoasă...

ALB alb ALB alb...

* * *

Când şi-a revenit, chinuit de greţuri şi de migrene, gemetele lui Paine se împleteau cu gălăgia televizorului. Sprijinindu-se de pereţi cu mâinile tremurânde, Ashton a mers în camera unde zăcea prietenul său.

- Vacile sfinte ale bidonvilului indian din Kansar City au fost decimate în ultima săptămână de o maladie necunoscută. Reamintim că oamenii de ştiinţă de la Matsushita Institute for Technology care au reuşit acum cinci ani să recompună ADN-ul acestei specii dispărute, garantaseră...

A închis televizorul, apoi s-a repezit în baie să caute o doză de calmant, iar când a văzut că mai era una singură s-a simţit cuprins din nou de vinovăţie. După ce l-a făcut pe Paine să amorţească iar în refugiul iluzoriu, Ashton i-a urat un Crăciun fericit.

S-a îmbrăcat din nou şi a plecat spre bârlogul Sexecutorilor pentru a cumpăra alte câteva doze de meperidină. Pe când încuia uşa, sub lumina becului din colivie, un gând născut din oboseală i s-a ivit în

minte:

"Doamne, cât mi-aş dori să se termine o dată".

Era o dorinţă meschină, de care i-a fost imediat ruşine. Se simţea la capătul puterilor.

* * *

Aproape scăpă receptorul din mână:

- Nu se poate! Părintele MacKenzie a murit acum doi ani.

- E adevărat. De fapt sunt o IA dotată cu memoria, trăsăturile de caracter şi tiparele specifice de reacţie psihică ale defunctului preot MacKenzie. Practic, însă, nu există diferenţe sesizabile între mine şi original, aşa încât pentru dumneata nu are importanţă dacă la capătul *acesta* al firului se găseşte o fiinţă din carne şi sânge sau nişte hardware. Importantă e informaţia pe care o primeşti la capătul *acela* al firului.

Faptul că-şi permisese achiziţionarea unei IA şi depăşirea piedicilor legale antiduplicare spunea multe despre "defunctul preot" şi mai ales despre averea lui.

- Şi de unde provinde interesul acesta pentru Paine?

Afroamericanul de pe ecran zâmbi. "Naiba să-l ia, nu-i decât o imagine generată de un maldăr de siliciu", îşi zise Ashton, neputându-se abţine totuşi să trateze acea imagine ca pe o persoană.

- Acum câteva ore un angajat al meu a achiziţionat nişte wetware deosebit de interesante, cuprinzând grafică dinamică. Am identificat autorul ca fiind unul din foştii mei elevi şi în cele din urmă am ajuns să te contactez. Deci ce veşti îmi poţi da despre Robert Paine?

Ashton scoase dintr-un buzunar al jachetei Derma Tek o cutie de tablă, caldă încă, ce servise odinioară drept ambalaj pentru zahăr tos cubanez. Deşurubă încet capacul şi îndreptă gura cutiei spre ecran.

* * *

În hala Sexecutorilor, printre grinzi de beton înţesate de graffiti şi maşini uriaşe, paralizate ca ultimele balene pe uscat, tribul sărbătorea Crăciunul în felul său. Adolescenţii făceau slalom cu triciclurile printre butoaie de tablă ruginită din care ţâşneau flăcări, în timp ce din păienjenişul de grinzi, cabluri şi lanţuri de deasupra se iveau la intervale inegale fasciculele colorate ale unor reflectoare. Un Christ uriaş din marmură, răstignit pe o cruce de abanos, se legăna cu capul în jos, agăţat de o macara. Sexecutorii îl furaseră dintr-o catedrală, iar acum sărbătoreau îmbătându-se crunt şi torturându-şi timpanele cu muzică Inner Sound.

Pe când se apropia de nucleul acela de zgomot, căldură şi lumină, Ashton şi-a amintit cu nostalgie combinaţiile baroce de voaluri, mătăsuri sintetice, perle de cultură şi muzică blândă care fuseseră în vogă la sfârşitul adolescenţei sale. Apoi, ca protest împotriva figurilor netede, plesnind de sănătate, obţinute de cei vârstnici cu ajutorul tratamentelor hormonale şi al chirurgiei estetice, grupurile Geriatrix şi Leather'n'Skin lansaseră moda îmbătrânirii artificiale premature. Cum Ashton refuzase să adopte noul stil, adolescenţii îl tratau cu răceală, uneori chiar cu aversiune.

Firul gândurilor i s-a întrerupt brusc când şi-a dat seama că în hală se lăsase o tăcere grea. Muzica se oprise, iar tinerii cu feţele ridate, ca nişte măşti de hârtie mototolite, îl urmăreau cu ochi reci şi răi. S-a îndreptat către Flash, călcând cu nonşalanţă peste urmele adânci lăsate în praf de cauciucurile triciclurilor. Din buzunarul drept al jachetei îi atârna ca din greşeală crosa pistolului Beretta.

- Vrei să dai de dracu', moşule? i-a aruncat Flash, fără să se mai obosească să-l salute.

- Vreau încă o porţie de marfă.

- S-a-nchis. Du-te acasă.

Ashton a trebuit să facă un efort pentru a băga mâna în buzunarul cu banii, nu în cel cu pistolul.

- Chiar pierzi aşa uşor un client?

- Quick Silver, dă-i dracului câteva doze şi să nu-l mai văd pe-aici! Moşule, încă o figură ca asta şi-ţi dau un pupic de adio.

Flash a rânjit încântată de sine, iar lumina flăcărilor a făcut să-i lucească macabru caninii din oţel suedez inoxidabil.

I-a întins puştoaicei bancnotele laminate în plastic, a luat setul de fiole şi-a pornit agale spre ieşire. Avea un chef nebun să-i zboare dinţii lui Flash. Cu tot cu creieri.

* * *

- Ce-ai de gând să faci cu puşca pe care-o ţii pe genunchi? întrebă părintele MacKenzie.

- Vreau să găuresc câteva capete.

- Înţeleg. Încerci poate să te răzbuni pe cei care ţi-au strecurat neurotoxine în meperidină. Nu stârni mânia Domnului...

- Uite, părinte, dacă vrei să ţii o predică n-ai decât să cauţi alt public.

- Gândeşte cu capul, nu cu degetul de pe trăgaci. Cei pe care vrei să-i ucizi oricum nu au mult de trăit. În marile aglomerări urbane speranţa de viaţă este sub patruzeci de ani, mai mică decât în Bangladesh. Iar Kansar City nu face excepţie. Dimpotrivă.

- Mă doare-n cot! Ce-i pasă unei IA dacă mai crapă nişte idioţi care şi-aşa fac degeaba umbră pământului?!

- Şi lui Paine cu ce i-ar folosi?

Ashton încremeni ca şi când ar fi fost lovit în plex şi nu mai putea să respire. Furia i se topi instantaneu, înlocuită de un fel de surprindere, apoi de o întrebare:

"Ce anume i-ar putea folosi lui Paine?"

- Probabil te întrebi ce anume i-ar putea folosi, nu? reluă părintele, primind ca răspuns o privire uimită. Spre exemplu i-ar folosi dacă wetware-ul produs de el ar ajunge într-o colecţie de artă. Câte din lucrările lui se află în posesia dumitale?

- Asta a fost probabil o ofertă dezinteresată, ricană Ashton.

- Dar ce anume aştepţi? Ai vreo idee mai bună?

Întrebarea fusese retorică, însă replica fu promptă:

- Bineînţeles. Ai putea să-mi asiguri acces în Centrul Comercial Orbital?

Afroamericanul început să râdă:

- N-ai vrea să sparg şi gheaţa Băncii Mitsubishi a Americii de Vest?

- Vorbesc serios.

- Ce vrei să faci?

- E treaba mea. Şi ca să nu-ţi închipui că-mi faci un serviciu gratuit, află că mi-a mai rămas un wet de-al lui Paine. Ajută-mă şi-am să ţi-l trimit.

* * *

La întoarcere Ashton a urcat treptele câte trei, foarte îngrijorat pentru că-l lăsase singur pe bolnav atâta vreme. A descuiat uşa, a pus dozele în dulăpiorul din baie, apoi a mers să vadă cum se simte Paine.

Pe obrajii pământii ai adolescentului se uscau încet nişte dâre umede. Camera era luminată doar de holograma bradului.

- Un Crăciun fericit! Ce-i cu tine, nu ţi-a plăcut cadoul?

Paine a vorbit cu mare greutate, iar vocea îi suna hârâită, stinsă:

- Am visat că... scăpasem de orice durere... Pluteam... Era aşa de bine...

- Poate meperidina...

Un zâmbet obosit a deformat buzele bolnavului:

- Nu... Acum durerile sunt atât de mari... Nici un calmant nu mai ajută... Şi era altfel... Cu totul altceva... Cred că murisem...

Desen de Nicu [illegible]

- Hai, las' că ştiu şi eu cum e când planezi.

- Vrei să cauţi un preot catolic?

- Paine, zău n-o lua în tragic. Visul e aproape gata. O să mă angajez la Hyusai. Am să te internez într-o clinică orbitală şi-ţi promit că o să fii mai sănătos ca înainte.

- Bine, Ashton... Adu un preot... Pe urmă mai vedem...

- O.K. Uite, înainte să plec iar nu vrei să mănânci ceva?

- Dă-mi simulatorul, mai bine.

- Cum vrei. Vezi că ai în noptieră un castron cu orez. Ţine şi o seringă şi dozele astea. Ai grijă de tine până mă întorc. Şi să nu te mai prind că torni meperidină în apa canarului!

A plecat din nou, iar îngrijorarea îi spulberase oboseala. Paine se mai simţise foarte rău şi alte dăţi, dar niciodată nu-i ceruse să aducă un preot.

* * *

Ashton telefonă unui Templier Urban pe nume Jones, apoi plecă din buticul taiwanezilor fără să mai ia puşca Mauser-Zeiss. Renunţase la planul de răzbunare.

Coborî într-o staţie de metrou, trecând indiferent printre tarabe cu mărfuri de proastă calitate. Într-o hologramă publicitară agăţată deasupra scărilor rulante un cuplu zâmbitor îi îndemna pe trecători să alunge monotonia cu Sharp. Peronul era alunecos şi murdar, plin de fâşii de plastic colorat. Lângă piciorul stâng al lui Ashton se vedea o pată cenuşie, turtită şi lăţită de paşii călătorilor, care trebuie să fi fost un biosoft.

Trenul sosi, alunecând tăcut pe perna magnetică. Ashton călători trei staţii, urmărind apatic succesiunea de lumini şi întuneric, apoi coborî pe un peron la fel de murdar ca şi cel de unde plecase. Ieşi la suprafaţă urcând o scară rulantă defectă şi se opri în faţa unor vitrine viu luminate, de unde urmări o vreme fluxul de automobile şi pietoni. Avea sentimentul că nu înţelege graba aceea bezmetică ce părea să-i anime pe toţi ceilalţi. Ar fi vrut să se odihnească. Nu-şi mai amintea când dormise ultima oară netulburat o noapte întreagă.

Din mulţime răsări deodată Jones, îmbrăcat în roba albă, tivită cu blană, a Templierilor Urbani. Tânărul scoase din sacul sport pe care-l avea pe umăr un conteiner termoizolant, pe care i-l întinse lui Ashton:

- Ai grijă cum umbli cu el, că e fierbinte. Face trei sute de yeni, cu tot cu transport.

Plăti fără să se târguie, apoi bătu palma cu templierul şi porni spre Centrul Comercial Orbital.

* * *

Ashton a luat la rând toate bisericile din cartier în ziua aceea de Crăciun, ciocnindu-se mereu de refuzuri ferme şi de uşi închise. Încet-încet, şi-a pierdut speranţa, iar când s-a gândit că nu-i va

putea îndeplini dorinţa prietenului său a fost cuprins de amărăciune. În cele din urmă, a pornit pe jos spre casă, zgribulit şi cu mâinile înfundate în buzunarele jachetei.

Când a dat colţul străzii 26, a zărit un preot ieşind dintr-un magazin şi, uitându-şi amărăciunea, a luat-o la fugă printre trecători pe urmele lui:

- Părinte! Hei, părinte!

Omul s-a întors, mirat. Era mărunţel, avea figura rotundă şi ochi albaştri, blânzi.

- Ce s-a întâmplat, fiule?

- Părinte, vino cu mine, te rog. Prietenul meu are nevoie de dumneata.

- Aş putea să-ţi văd actul de identitate?

- Dă-o dracului de cetăţenie, părinte! Moare un om şi are nevoie de tine.

Ceva s-a schimbat în privirea preotului, iar Ashton l-a condus cât a putut de repede către locuinţa sa. Avea senzaţia că nu vor mai ajunge niciodată.

În cele din urmă, au ajuns, totuşi. A deschis cu mâini tremurânde uşa garsonierei şi-a anunţat, traversând antreul.

- Paine, am venit cu părintele! Paine?...

Nu i-a răspuns nimeni.

* * *

Centrul Comercial Orbital era cel mai înalt dintre zgârie-norii care treceau dincolo de reţeaua domurilor geodezice ce acopereau Kansar City. Era un turn spiralat, acoperit cu ornamente baroce, care adăpostea numeroase filiale de corporaţii transnaţionale. Clădirea trecea drept una din cele mai înalte din Statele Unite ale Vestului Mijlociu, iar tehnologia orbitală o făcuse şi una dintre cele mai sigure.

În vreme ce se îndrepta către una din intrările Centrului, oglindindu-se în sticla polarizată a faţadei, Ashton se întreba dacă părintele MacKenzie chiar avea să-i asigure accesul acolo. La urma urmei, există limite chiar şi pentru o IA.

- Domnul Philip Ashton?

- D-da, se bâlbâi, uluit de politeţea cu care era tratat de omul de ordine care-l interpelase.

- Cu ce v-aş putea servi?

- Ă... Aş vrea să merg pe platforma Centrului. Se poate?

- Cum să nu. Vă rog, poftiţi.

Îl urmă, nereuşind să-şi revină din uimirea care-l cuprinsese. Traversară holul imens, mochetat. Peretele îndepărtat al lobby-ului era amenajat cu stânci, plante exotice şi o cascadă cristalină ce cobora din vârful turnului. Pe când urcau în liftul cu pereţi din sticlă, ghidul său începu să-i recite ceva ce semăna a text de pliant turistic, dar Ashton nu înţelese nimic, căci era absorbit de frumuseţea decorului vegetal din lobby. Nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată atâtea plante laolaltă.

- Apa...

- Poftiţi?

- Apa de-acolo. Cum de e aşa curată?

- Ah, cascada! Aducem periodic gheaţă curată din Alaska.

Aprobă încet din cap. Sigur, plantele aveau nevoie de apă curată. Oamenii de felul lui se puteau mulţumi însă şi cu mai puţin.

* * *

Ashton a îngenunchiat şi a ascultat rugăciunea preotului, dar curând privirile i-au căzut pe simulatorul matriceal. Probabil că Paine lucrase o structură grafică până în ultimul moment.

Mâna preotului i s-a aşezat pe umăr, făcându-l să tresară.

- Mai mult de atât mă tem că nu pot face, fiule.

S-a simţit incapabil să răspundă, căci mintea părea să-i fi fost învăluită de o ceaţă grea.

- Domnul fie cu tine! i-a mai spus preotul la plecare.

Într-un târziu, mişcându-se ca într-un vis, s-a dus să închidă uşa de la intrare, iar la întoarcere s-a lăsat să alunece pe podea, lângă un perete, şi după multă, multă vreme a început să plângă. A plâns fără zgomot, cu faţa ascunsă în scobitura coatelor, până când a simţit că se mai liniştise.

După ce s-a spălat pe faţă cu puţină apă stătută, din filtrul improvizat, s-a întors în cameră şi şi-a prins pe frunte banda textilă cu electrozi a simulatorului matriceal.

Wet-ul lui Paine genera la început un spaţiu negru, acel negru absolut propriu tancurilor de izolare. Apoi din acel spaţiu s-a ivit un glob ocular, pe urmă încă unul, câţiva, apoi mai mulţi, zeci şi sute de globi care veneau, se adunau, se îngrămădeau din toate părţile. Iar când Ashton a simţit că nu mai poate suporta, s-a auzit deodată vocea stinsă a lui Paine:

- Dacă Dumnezeu vede tot, cum poate ierta?

* * *

În cele din urmă ajunseră pe platforma centrului, după ce ghidul explicase ceva cu voce scăzută oamenilor de ordine de la una din căile de acces.

- Aş vrea să rămân singur şi să nu fiu deranjat, spuse Ashton.

Porni încet către parapetul estic al platformei. Când ajunse acolo scoase din buzunar cutia din tablă, o aşeză pe parapet, apoi începu să toarne răşina epoxidică fierbinte din conteiner, prinzând cutia într-un fel de crisalidă transparentă. După aceea, în timp ce răşina se întărea, Ashton vorbi încetişor, temându-se parcă să nu trezească pe cineva din somn:

- Poate că într-o zi El va veni, iar în urma Sa toţi şi toate vor reveni la viaţă. De aici, de sus, vei fi primul care va vedea zorii acelei zile şi vei renaşte ca pasărea Phoenix.

Privind încâlceala de domuri geodezice, zgârie-nori şi turnuri metalice, Ashton simţi nevoia să înceapă şi el o nouă viaţă, în altă parte. Trebuia neapărat să plece din oraşul acela de canceroşi, în care doar cetăţenii corporaţiilor aveau parte de o înmormântare decentă şi în care fusese nevoit să fure ca să aibă cu ce plăti taxa de incinerare a prietenului mort.

MICHAEL P. KUBE - McDOWELL

Desen de Adrian Ronai

SLAC //

Contrar regulamentului, Terence Calder îşi petrecu două ore din ultimul modsomn la bordul Cimarei în laboratorul lingvistic, chinuindu-se cu verbele Semu. Ştia că talentele lui lingvistice erau minime pentru un Contactor; şi verbele Semu, marcate prin semne mai potrivite unui oboi decât corzilor vocale (Quon, lingvistul, le denumea "cimpoituri"*), erau de nepronunţat pentru el. Iar ceea ce nu putea pronunţa, nu-şi putea reaminti multă vreme.

Marisa, partenera lui, dormea tun în compartimentul ei, cu trei cloasoane mai spre prova. Extrem de talentată lingvistic, femeia prinsese limba Semu aproape imediat ce cracherii izbutiseră să o descifreze. Ba chiar rezolvase trei cuvinte de pe lista termenilor încă nedescifraţi. Calder privi lista respectivă atârnată pe peretele laboratorului lingvistic. Ştergerea celor cincizeci şi unu de termeni rămaşi pe ea constituia una dintre sarcinile lui şi ale Marisei, începând cu a doua zi când coborau pe planetă.

În ziua următoare, naveta îi coborî până la 10 000 de metri,o înălţime sigură pentru eventualii Semu curioşi. De acolo, se descurcau pe cont propriu; micile generatoare de tip gravnul din pantalonii costumelor permiteau o cădere liberă controlată până la regiunea locuită de dedesubt. Marisa porni prima, învăluită, ca şi Calder, în tenta roş-portocalie a soarelui Semu.

Apoi sări şi el din navetă. În extazul primelor clipe de cădere liberă, îşi luă privirea de la Marisa şi apoi îi fu imposibil să o mai depisteze. Nu conta; sistemul de ghidare al gravnului avea să-i aducă unul lângă celălalt.

Chiar şi după trei luni petrecute deasupra lui Semu, suprafaţa albăstruie ce se ridica spre el părea ireală; Calder venea de pe o planetă dominată de verdele clorofilei. şi nici un fel de observaţii prelungite nu-i putuseră îndepărta senzaţia aceea de stranietate. Alungînd-o se concentră asupra alunecării line în jos.

Apoi, pe măsură ce solul se apropia, braţele şi picioarele lui deveniră în mod ciudat inerte şi incapabile de mişcare. Începu să se rostogolească încet fără să se poată opri. Alunecarea se transformă în cădere iar liniştea lui în spaimă. Urechile îi auzeau un ţipăt pe care mintea nu-l înţelegea. Nu avea însă timp de rezolvat enigme; solul era prea aproape.

Pe când suprafaţa albăstruie a peisajului Semu se năpusti în sus să-l cuprindă, Calder încercă- şi nu reuşi să-şi amintească -verbul Semu pentru "a muri".

- Căpitane? privi stînjenit pilotul.

- Da, Nixon.

- Nu mai recepţionez biotelemetrice de la Terry şi Marisa.

- Semnal pierdut sau nul? se ridică pe jumătate din scaun căpitanul Lanton.

- Pierdut, domnule.

Lanton se aşeză la loc.

- M-am temut că o să-mi spui că au murit.

- Cred că aşa şi este, domnule. Nu-mi răspund la apeluri.

- Ia să ne uităm la înregistrări, se încruntă Lanton. Şi amânaţi coborîrea pe emisfera cealaltă.

- Am şi făcut-o deja.

Până la terminarea înregistrării, majoritatea micului echipaj de pe Cimara formase un semicerc solemn pe perimetrul cabinei.

- Febră puternică, apoi nimic, remarcă Lanton cu glas tare. EEG normal, chiar calm.

- Da, domnule, interveni Nixon. Dacă s-ar fi întrerupt brusc, aş fi spus că de vină era echipamentul sau vreo interferenţă.

- I-ai urmărit?

- Au coborît exact pe locul prevăzut.

- Momentul întreruperii contactului?

- Cinci minute după coborîre, poate ceva mai mult.

- Şi nu ne-au semnalat?

- Nu, domnule. Nici măcar un bip.

Lanton bătu darabana cu degetele pe consolă.

- Dacă doriţi, rosti Nixon, Nephei şi Quon pot să coboare după ei.

Cuplul din Lira încuviinţă.

- Nu. Nu risc încă o echipă.

- Bine, domnule. Atunci?

- La rotaţia următoare, pune nava în orbită sinc deasupra locului respectiv. Acum, trimiteţi naveta pentru explorare la 5 000 de metri. Se ridică: Anunţaţi-mă dacă găsesc ceva. Şi pregătiţi un mobicom.

- Da, domnule.

Pe câteva chipuri, inclusiv al lui Nixon, se citi surpriza. Mobicomul, un aparat de comunicaţii extrem de puternic cuplat cu un gravnul, era folosit de obicei abia după ce o echipă stabilise relaţii cu locuitorii planetei.

- Încă ceva, se opri căpitanul la uşă. Când completaţi jurnalele, ei lipsesc. Nu sunt morţi. Lipsesc.

Lanton se refugie în singurătatea cabinei sale pentru scurgerea celor cincizeci de

---

* /, // şi /// sunt grafemele adoptate pentru trei cimpoituri Semu. Cimpoiturile, executate mai degrabă cu aparatul respirator decât cu corzile vocale, sunt politonale; totuşi o aproximaţie destul de acceptabilă se pot executa fluierând prima armonică (/ = 270 cps, // = 461, /// = 908). Personalul nonlingvistic a adoptat în mod curent formularea "slac-şuier" (sau echivalentul).

minute după care aveau să ajungă din nou deasupra locului de coborîre.

- Trebuia să ne fi pus dinainte pe orbită sinc, vorbi el cu glas tare după ce rămase singur. Să-i fi urmărit cu un biper imagine-sunet sau să le fi dat lor unul...

Se opri din perorații când își dădu seama că nu făcea altceva decât să prevadă concluziile comisiei de anchetă. Problema era că nici o navă nu mai pierduse până atunci o echipă în timpul coborîrii... mai târziu, da, însă nu în primele cinci minute. Dacă existaseră cândva fel de fel de precauții speciale, acestea nu se mai foloseau de multă vreme. Întotdeauna, asolizarea fusese partea cea mai ușoară.

Detaliile contactelor cu planete nedezvoltate - altele nefiind descoperite încă - fuseseră analizate teoretic de exopsihologi și practic de către Serviciu. Pasul crucial era culegerea de peorbită a comunicațiilor dintre băștinași, iar apoi o echipă, cum erau Nephei și Quon, folosea un lingvicomp ca să descifreze limbajul. Sau dacă, cum era cazul lui Semu, planeta nu poseda mijloace de comunicație avansate, se plantau mai mulți biperi imagine-sunet. Așa dura mai mult, deoarece limbajul colocvial era întotdeauna mai greu de descifrat decât emisiunile oficiale.

Apoi, cu limbajul stăpânit, pur și simplu mergi să te întâlnești cu băștinașii. Când un animal nou se apropie de tine vorbind pe graiul tău, ai o ezitare - o ezitare suficientă ca Serviciul să stabilească contact cu douăzeci și două de specii inteligente, prospere. Majoritatea prezentau anumite similitudini interesante - erau principalii acaparatori pe lumea lor,aflați în pragul crizei care intervine atunci când se depășește evoluția programată. Vestea că nu erau singuri ajutase două sau trei dintre specii să se retragă de pe marginea prăpastiei și numai o rasă ajunsese să idolatrizeze omul - un scor general bun.

Restul procedurii erau simple detalii. Purtau culoarea stelei primare a planetei: culoarea cea mai sigură, dată fiind idolatrizarea aproape universală a soarelui . Arătau cât mai puțină tehnologie posibilă - singurele aparate erau generatoarele gravnule ,înglobate în costumele de coborîre. Biotelemetrele și microradiourile erau implantate - primele în piept, iar celelalte în degetul mic. Coborîrea se făcea într-o regiune nelocuită, pentru a evita reacțiile în masă, lăsându-i pe Contactori să-și aleagă prima întâlnire. La urma urmei, echipele de doi ofereau o imagine precisă a anatomiei omenești, permiteau completarea reciprocă a aptitudinilor și erau suficient de mici ca să nu constituie o invazie. O formulă invariabilă ,pe care te puteai bizui.

Excepția fusese acum. Iar el, Aldis Lanton, trebuia să răspundă întrebării la care nimeni nu mai trebuise să răspundă până atunci: "Ce-i de făcut?".

Nu rămase multă vreme sub formă de întrebare. Căpitanii de contact ai Serviciului erau niște tipi speciali. De obicei, aveau C.I.-ul cel mai mic de pe nava lor, parțial pentru că nu se dorea ca să fie sclipitor de inteligenți și ezitanți. Se dorea o anumită fermitate a gândirii și decizie, atât înaintea prea multor detalii, cât și a prea puține. Cu o misiune prin natura ei imprevizibilă și un echipaj de specialiști talentați, ocazional temperamentali, căpitanul navei trebuia să fie un monument de calm și răbdare.

Iar Lanton era unul dintre cei mai buni, deoarece își înțelegea rolul. Cu doisprezece ani în urmă, avusese de înfruntat închistarea militară și personală și se transferase în Serviciul de Explorări Avansate. Deși se obligase să devină priceput în toate aptitudinile necesare unui contactor și fusese un pionier al practicii -acum obișnuită -de a solicita întregului echipaj să învețe limbile noi, ar fi fost respectat și plin de succes și fără acțiunile acelea. Iar când, în cele din urmă, Nixon bătu la ușă și intră în cabină, Lanton avea totul limpede în minte.

- Nici un semn de la 5 000, căpitane. Să-i trimit mai jos?

- N-are rost... dacă echipa ar fi rămas pe loc, senzorii le-ar fi receptat telemetricele. Corect?

- Da. Se pare că următorul pas este să coborîm o echipă pe sol.

- Exact. Dar de data aceasta în alt mod. Mobicomul a fost verificat?

- Da. Nu...

- Este planeta lor, se ridică Lanton. Eram gata să-i contactăm. Se pare că acolo există ceva dubios și necunoscut nouă. Să obținem ajutorul lor.

Planeta Semu. Din punct de vedere geologic - obișnuită. Mai mică decât Pământul și mai densă - efectul imediat, o forță gravitațională de suprafață puțin mai mare. Ziua de 29,2 ore standard. Două continente, cel nordic, mai mic, permanent acoperit de ghețuri. Cel mai mare, poreclit *Copanul* de către Quon datorită formei sale, se răsucea pe două treimi din emisfera sudică. Aproape 60 la sută din el era teren accidentat, incluzând un lanț de munți interiori, nu prea înalți, dar amenințători. O câmpie semicirculară de coline joase, în partea vestică a Copanului, aproape complet închisă de două șiruri muntoase, conținea majoritatea solului fertil. Biologic, Semu se caracteriza prin lanțuri scurte de hrană. Ca pe majoritatea planetelor cu viață abundentă, existau forme vegetale similare arborilor și ierbii Din fericire, părea că era lipsită de insecte.

Populația Semu. Structură celulară și umanoizi, dar în nici un caz oameni. Pe lângă variațiile obișnuite ale organelor de simț, musculaturii și altele,

două trăsături îi defineau în mod clar ca o specie aparte. Capul era articulat ca la bufniţa pământeană, capabil, cu gâtul său cu piele largă, de o rotaţie aproape la 400°. În plus, Semu erau ambidirecţionali - adică braţele lor păreau că funcţionează atît înapoia trupurilor cît şi înaintea lor. De asemenea, erau extrem de orientaţi spre cuplu; în aproape cinci luni de observaţie, numai de două ori fusese zărit un Semu la mai mult de douăzeci de metri faţă de *otati*-ul său, adică perechea sa. Populaţia totală: aproximativ 100 000 în peste 2 000 de sate risipite pe câmpia de coastă şi zonele fertile puţin înalte. Erau culegători mai degrabă decât agricultori, iar satele erau separate prin hotare invizibile, respectate în mod tacit, care demarcau teritoriile de hrană.

Lanton studie reacţia sătenilor Semu în faţa mobicomului cât o valiză care cobora spre ei. Nixon îl dirijase într-un loc de la periferia satului, aşa încât numai vreo duzină de băştinaşi se opriră ca să-l privească. Se uitau neinteresaţi, nici adunându-se, nici fugind, iar apoi majoritatea îl ignorară. Era o reacţie la care bărbatul nu se aşteptase.

Doar două cupluri rămaseră interesate suficient timp ca să-i vadă apărând chipul şi să-i audă salutul:

- *Bantroi*.

- *Bantroi*, îl îngână cel mai apropiat Semu, rotindu-şi capul spre *otati*-ul lui. Al doilea Semu repetă salutul.

- Eu sunt Aldis Lanton, rosti căpitanul. Ceea ce vedeţi nu este trupul meu, ci un *kisemu* pe care vi l-am trimis ca să putem vorbi.

Folosise cuvântul Semu pentru statuie sau portret - literal, "nu-însuşi".

- Da, răspunse al doilea sătean, avansând şi împingându-l în lături pe primul. Pentru urechea lui Lanton, ambele glasuri erau bărbăteşti.

- Sunt un vizitator - *kiranchi*. Doi dintre tovarăşii mei au dispărut lângă satul vostru. Vom veni să ne întâlnim cu voi şi să-i căutăm. Va fi aşa?

O solicitare Semu era o declaraţie a viitorului, urmată de o cerere de confirmare.

- Va fi.

Lanton tăcu, aşteptând o întrebare, însă nu se auzi nici una.

- Înainte de apus, rosti el în cele din urmă. *Bantroi*.

Întrerupând contactul, pământeanul se înfioră. Înapoia galbenilor ochi Semu părea că nu se găseşte nimic - o privire goală, de parcă proprietarii erau plecaţi. Se mustră pentru antropocentricitate şi se întoarse către ceilalţi din cabină.

- Mandy, tu şi cu mine o să alcătuim echipa.

Mandy Wells clipi surprinsă. Exobiologul era specialista cea mai tânără de pe Cimara şi fusese într-atât de reţinută încât era mai degrabă aidoma unui pasager decât unui membru din echipaj. Venise la ei în modul obişnuit - instruire de bază într-o şcoală pământeană de elită, specializare pe sateliţii lui Jupiter, cercetare pe o planetă "sigură" (în cazul ei, Kruger 60-E) şi două misiuni interne lângă un XB experimentat. Semu era prima misiune independentă, lucru pe care Lanton îl punea la baza reţinerii ei. Indiferent care ar fi fost motivul, Wells nu se exterioriza prea mult. De aceea, surâsul ei la auzul alegerii fusese revelator.

- Mulţumesc, domnule. Căpitane... începu ea, şovăind.

- Da?

- Ştiu că e greu de comentat atitudinea unor ET, însă nu au părut prea surprinşi.

Lanton era sobru.

- Ştiu.

Pilotul navetei o coborî uşurel, într-un loc de unde se zăreau zidurile satului, apoi o ridică iarăşi pe când cei doi se îndreptau spre poarta din zidul scund. Acolo aştepta o pereche Semu; păreau agitaţi, rotindu-şi capetele în mod repetat, în cercuri complete. Când oamenii se apropiară, în curtea dinapoia zidului apărură şi alte perechi.

- *Bantroi*, strigă Lanton de îndată ce crezu că puteau auzi un glas vorbind normal.

- *Bantroi*, răspunse unul dintre Semu. Eu sunt Gision Ah, Protectorul satului Colina-albă. Salutăm sosirea voastră în siguranţă.

- Salutăm veşnica voastră sănătate, răspunse Wells.

- Au fost găsiţi cei care lipsesc? întrebă nepăsător Gision Ah.

- Nu. Continuă să lipsească.

Semu murmurară ceva.

- *Slac //*, rosti unul în mod limpede.

- Unde i-aţi ştiut ultima dată?

Lanton indică estul.

- Trei coline... doi *kai* timp de mers.

- Cei care lipsesc seamănă cu voi?

- Da.

Gision Ah lăsă mână în jos, strângând degetele la vârfuri - gestul Semu pentru "dus", echivalent cu un ridicat din umeri lipsit de speranţe.

- Aţi auzit ceva despre străini prin locurile acelea?

- Nu ştim nimic despre lumea de acolo.

- Călătorii voştri... vânătorii...

- Nimic.

Wells păşi înainte.

- Suntem *kiranchi*. Vă cerem ajutorul.

Otati-ul lui Gision Ah izbucni într-o expresie sacadată, de neînţeles. Întorcându-se, Gision Ah răspunse cu intensitate egală, apoi i se adresă lui Lanton:

- Ne veţi aştepta. Va fi aşa?

- Va fi, răspunse căpitanul.

Imediat, o pereche de Semu solizi îi purtară, în adâncul satului. Surprinşi, oamenii se lăsară împinşi într-o colibă micuţă, grosolană. Înăuntru era întuneric;

ferestrele erau simple fante în pereţii de lemn.

- Temniţă? se întrebă Lanton cu glas tare.

Wells se îndreptă spre uşă şi privi afară.

- Au rămas trei perechi, incluzând escorta noastră. Iar uşa asta se poate zăvorî - există orificii şi inele pentru bare verticale.

- Vino şi stai jos. După ce i se alătură, Lanton continuă: Unele dintre perechi sunt homosexuali, corect?

- Ah, da. Se pare că nu există nici un fel de tabu în privinţa asta - cuplurile femelă-femelă şi mascul-mascul sunt tot atât de comune ca şi cele mixte. Asta făcea parte din raportul meu asupra organizării sociale Semu.

- Îmhî. Reaminteşte-mi care erau concluziile.

Lanton ţinea minte perfect raportul; încerca să-i abată gândurile.

- În general, începu Wells, există o legătură strânsă între acceptarea socială oficială a homosexualităţii şi "nişele aglomerate". Dar aici nu acesta pare să fie cazul - rezervele de hrană par adecvate unei populaţii de cinci ori mai mare.

Căpitanul era uşor dezamăgit; tonul ei era profesional şi distant, nu personal.

- Şi?

- Prin urmare, modul de alcătuire a variaţiilor constituie o variaţie, cu o adaptare. Cu excepţia cazului în care, pentru sensibilităţile Semu, regiunea nu ar fi într-adevăr suprapopulată.

- Sau regimul lor alimentar este mult mai restrâns decât ne-am dat seama. Lanton prinse degetul mic al mâinii stângi şi trase, de parcă ar fi vrut să-l smulgă. Nixon?

- Aici.

- În clipa de faţă suntem puţin izolaţi. Încearcă să afli ce se întâmplă cu grupul care ne-a primit.

- Vă chem când aflu ceva, promise pilotul. Nixon terminat.

Gision Ah emise cele trei cimpoituri şi încăperea amuţi.

- Nepion Tu a cerut un timp-împărţit în privinţa *kiranchi.*

- Vreau să ştiu ce vede Protectorul Ah, explică Nepion.

- Protectorul Ah nu vede limpede şi va accepta împărţirea întrebării cu alţii.

- Mai lămurit.

- Ce s-a făcut? Ei nu sunt *slac //*, nu sunt nici *maimici.* Sunt ei Semu? Sunt doi, şi totuşi nu *otati.*

- Sunt nebuni, vorbi unul dintre cei care îi văzuse pe oameni la poartă. Merg ca lemnele, cu ochii în jos şi înainte. Făcu gestul "dus". Sunt nebuni.

- Sunt străini, interveni altul.

- Vorbesc graiul...

- Ca un copil prost învăţat.

- Dar totuşi vorbesc.

Gision Nu se ridică.

- Obiceiurile noastre permit un singur răspuns. Au cerut *kiranchi* cu noi. *Kiranchi* trebuie să fie acordat.

- Ei nu sunt Semu, protestă Nepion Tu. I-ai acorda *kiranchi* unui *slac //,* dacă l-ar cere?

- Se pare că are loc o consfătuire referitor la situaţia voastră, domnule. Nu îndrăznesc să deplasez mobicomul de teamă să nu-i alarmez, aşa că folosesc microfonul de distanţă... însă semnalele nu sunt prea puternice. Quon vrea să vă vorbească.

- Aş zice că am interpretat greşit *kiranchi*, făcu lingvistul. Nu este "vizitator", e mai degrabă o apartenenţă temporară la comunitate - un fel de relaţie reciprocă între sate.

- Cum ne descurcăm?

- Greu de spus. Au apărut mai mulţi termeni necunoscuţi, care conferă un element de nesiguranţă oricărei analize.

- Continuaţi să ascultaţi. Nu-mi plac nesiguranţele. Şi daţi-i lui Mandy un semnal , ca să poată fi de folos.

- Da, domnule.

- Unde este satul lor, unde să putem cere *kiranchi*?

- Dacă sunt din el, trebuie să existe.

Discuţia continua într-una, reprezentanţii analizînd aproape fiecare punct nou ridicat.

- Aş putea avansa mai mult într-un cuib de şerpi, mormăi Nixon, ascultând de pe Cimara. Totuşi Gision Ah părea mulţumit, retras şi neintervenind în discuţie.

Peste trei ore, fără ca dezbaterea să-şi piardă din vigoare, uşa încăperii se deschise şi un tânăr Semu îşi vârî capul înăuntru.

- *Ginu*, strigă el, şi fără alt cuvânt reprezentanţii se grăbiră afară, perechi-perechi.

Cam în acelaşi moment, semnalul de la mobicom se pierdu:

- Ce doriţi să fac? întrebă Nixon plângăreţ. Dacă îl rechem pentru depanare sau cobor un altul, ei s-ar putea să nu reacţioneze tocmai bine. Pentru faza aceasta a contactului, le-am arătat o grămadă de tehnologie.

- Nu faceţi nimic, hotărî rapid Lanton. Informaţia n-a fost chiar atât de valoroasă. Trebuie să facem ca lucrurile să pornească de aici, iar până acum am stat degeaba.

- Noroc, domnule.

- Cred că omul îşi face norocul cu mâna lui.

- Da, domnule. Ah... căpitane? Crezi că Semu au umblat la 'com?

- Nu ştiu, răsuflă adânc Lanton.

- Raport peste trei ore?

- Da. Lanton terminat. Se uită către Wells: Gata de plecare?

- De abia aştept, încuviinţă fata.

Însă de această dată, uşa nu se mai deschidea.

Fără ajutorul ceasurilor sau al vestitorilor, pe măsură ce lumina soarelui începu să atingă satul Colina-albă, reprezentanţii se întoarseră în încăperea de întruniri.

De data aceasta însă, Gision Ah le conduse gândurile răzleţe:

- Cunoaştem un singur lucru care poate fi făcut. S-a cerut *kiranchi* şi va fi acordat. Dar mai este ceva. Ei îi caută pe dispăruţii lor pe pământurile deschise. Dacă le permitem să caute liber...

Câţiva dintre cei din cercul din faţă făcură semnul "dus".

- Da. De la noi se cere mai mult.

- Trebuie să fie un *tiranon*, rosti Nepion Tu.

- Trebuie să fie un *tiranon*, încuviinţă Gision Ah. Dar pentru că ei sunt străini, nu li se poate cere. Întoarceţi-vă la casele voastre şi căutaţi-i pe cei care vor sluji. Trimiteţi-i la mine. Când s-a găsit un *tiranon*, vom începe.

Lui Aldis Lanton îi trebuise multă vreme să adoarmă. El şi Mandy descoperiseră, învineţindu-şi palmele şi umerii, că uşa era de ajuns de puternică pentru ca să le reziste şi, răguşind, că nici un Semu nu putea fi convins să-i elibereze. Propunerea de intervenţie a lui Nixon îl tentase o clipă, dar în cele din urmă se hotărîse să aştepte până ce situaţia avea să fie mai limpede. Ii era totuşi greu să închidă ochii; speranţele sale de a găsi Echipa de Contact în viaţă scădeau mereu.

Dimineaţa, zăvoarele au fost îndepărtate cu zgomot, şi uşa a fost deschisă brusc de un tânăr Semu.

- *Ginu* se termină, rosti el apoi dispăru.

Când Lanton încercă să-l urmeze şi să obţină o explicaţie, se trezi înconjurat imediat de săteni - nu ameninţători, însă hotărîţi.

- Vreau să vorbesc cu Gision Ah. Va fi aşa?

- Nu va fi, sosi răspunsul. El este ocupat.

Lanton se încruntă.

- Trebuie să începem să-i căutăm pe tovarăşii noştri. Trece prea mult timp.

- Nu va fi aşa, repetă Semu care îi blocase calea. *Kiranchi* a fost acordat, se formează *tiranon*. Aşteptaţi.

Căpitanul se încruntă şi mai tare, iar Wells îl atinse pe braţ.

- Nu suntem în pericol, rosti ea în engleză, şi se pare că ne-a fost acordată o poziţie protectoare. Poate că trebuie să le lăsăm mai mult timp.

- Timpul este problema, replică ei.

- Cred că ar fi o greşeală să-i forţăm. Nu avem nici o indicaţie că nu intenţionează să ne ajute.

Tonul hotărît al vocii lui Wells era o surpriză binevenită. "Poate că", se gândi Lanton, "a început să găsească drumul drept al profesiei". El însă nu era tot atât de convins de siguranţa situaţiei lor.

- Vom aştepta... două *kai*, rosti, apoi adăugă către Wells: Haide, şi se întoarse în coliba.

Aşezându-se, chemă nava, dându-şi seama că stilul Semu de rezolvare a problemelor îi măcina răbdarea.

- Dă-l pe Quon.

Urmă o pauză scurtă, după care auzi vocea Liranului.

- Da, căpitane?

- Traducerea lui *tiranon*, te rog.

- Repetaţi?

- *Tiranon*.

- Trebuie să fie un cuvânt nou. Vreo aluzie contextuală?

- Credem că ar putea fi "expediţie de căutare", căpitane, propuse Wells.

- Hm. Traducerea lui *ginu*.

- E încă pe lista de cuvinte necunoscute, răspunse Quon. Aproximarea cea mai bună ar fi "apusul soarelui", numai că mai avem un termen pentru expresia respectivă şi ei sunt foarte zgârciţi în privinţa vocabularului...

- Nu vreau aproximări, se enervă Lanton. Vreau să ştiu. Faceţi-vă meseria aşa cum trebuie. Se uită către Wells şi o surprinse privindu-l curioasă. Ce vrei?

Privirea dispăru.

- Nimic.

Pe la amiază, Protectorul veni după ei.

- Suntem gata, rosti el simplu, iar ei îl urmară afară, în soare.

Acolo se aflau o duzină de săteni, fiecare purtând un fel de bandulieră rigidă pe care oamenii o mai văzuseră utilizată - era una dintre cele trei unelte Semu pe care le identificaseră. Dar săgeţile scurte şi stelate erau ceva nou. Părea limpede că săgeata se potrivea perfect în canelura din partea superioară a bandulierei.

Ceata se îndreptă către cea mai apropiată poartă a satului, unde se opri, în vreme ce Gision Ah se deplasă printre ei, frecând pe vârful săgeţilor o unsoare alb-gălbuie. Băştinaşii bolborosiră animaţi cât timp aşteptară, apoi amuţiră, după ce Gision termină. Fără să dea vreo explicaţie oamenilor, şeful Semu se deplasă în fruntea grupului şi impuse un pas lung şi regulat. *Otati*-ul său îl urma îndeaproape, păşindu-i pe urme cu o precizie ce părea exersată, cu capul întors spre spate şi rotindu-se lent dintr-o parte în alta.

Celelalte cupluri se aranjaseră similar, distanţate la intervale regulate prin luncă. După ce schimbară câteva priviri, Lanton şi Wells îi urmară.

- Până acum nu am mai văzut utilizându-se banduliera drept armă, remarcă Lanton.

- Nu. Dar i-am mai văzut mergând aşa - tinerii au un fel de joc pe care îl repetă, spuse ea, privindu-i atentă.

- Unsoarea aceea trebuie să fie un fel de otravă.

- Sau să aibă o semnificaţie rituală... Semu pun mult accent pe ritualuri. Totuşi, cred că asta este ceea ce doream - o expediţie de căutare. Uită-te cum fiecare dintre ei supraveghează doar o mică parte a împrejurimilor - dar, per total, nu le scapă nici un amănunt. Un exemplu

remarcabil de coordonare socială, nu crezi?

- Cred că Gision merge prea repede.

Terenul urca într-o pantă blândă, dar lunganii Semu nu pierdeau timpul - continuau, fără pauză, într-un ritm dificil, între mersul şi alergatul omenesc. Prima oră, *kiranchii* ţinură pasul, sufocaţi. Dar, pe măsură ce se apropiau de locul de coborîre, picioarele obosiră şi însufleţirea pieri.

Atunci se petrecu ceva teribil. Neobservată, o umbră alunecă pe pământ. Auzind un zgomot, nimic mai mult decât un fâşâit prin aer, Lanton ridică ochii. Nu avu timp suficient să-şi analizeze impresiile - mirosi ceva înţepător, văzu nişte gheare, simţi apropierea şi ridică un braţ să se apere. Ceva dur şi ascuţit îl izbi în braţ cu o forţă surprinzătoare, lunecă şi-i zgârie capul.

Wells se întoarse auzind zgomotul şi îl zări pe căpitan prăbuşindu-se încetişor într-o grămadă dezordonată.

- *Slac //*, strigă un glas Semu ascuţit, pe când creatura lunecă pe deasupra cu aripile ei ca nişte vele.

Un nor de săgeţi stelate umplu aerul şi trei dintre ele se opriră în trupul atacatorului. Băţul greu pe care îl purta în ghearele de jos căzu pe sol, iar peste o clipă creatura îşi strânse aripile şi îl urmă, bufnind pe pământ la cincisprezece metri de locul unde se ghemuise Wells. Străduindu-se, ea îşi goli plămânii de aer şi se grăbi spre Lanton.

Ochii bărbatului erau închişi, iar tâmpla însângerată; antebraţul său stâng făcea un unghi de 40° acolo unde creatorul nu intenţionase aşa ceva. Părea însă că respira regulat şi femeia chemă imediat nava.

- Lanton a fost rănit - trimiteţi naveta aici.

- Rămâi pe recepţie. După o pauză, glasul lui Quon reveni: Nephei se îmbarcă chiar acum. În jur de şase minute... e bine?

- Da. Wells privi fiinţa necunoascută. Puteţi tăia *slac //* de pe lista termenilor necunoscuţi - este numele dat de Semu speciei zburătoare care l-a atacat pe Lanton. Cam un metru lungime, deschiderea aripilor tot atât... culoarea portocaliu-roşcat.

- Cu o cimpoitură, ar trebui să fie un verb.

- Poate pentru atac. Coborând privirea, văzu că faţa lui Lanton era acoperită de sânge: Nephei vine?

- Este pe drum, o linişti Quon.

- Wells terminat.

Îngenunchind, şterse sângele şi constată, spre uşurarea ei, că rănile nu erau adânci - sângele provenea din capilarele sfâşiate de băţul care îi zgâriase faţa. Liniştită, îi controlă pulsul, apoi traversă lunca spre cercul de Semu. Croindu-şi drum către centru, se opri lângă Gision Ah şi privi creatura.

Aripile lui *slac //* erau simple pliuri largi ale pielii care făceau legătura între membrele sale superioare şi corp, deşi în timpul zborului aveau forma unei vele-paraşută. Picioarele erau dotate cu nişte muşchi enormi, terminându-se prin gheare puternice care nu semănau deloc cu ale unei păsări. Gheare asemănătoare, deşi mai mici, se găseau la capătul tendoanelor pe care se întindeau aripile.

- Băţul pe care îl purta..., se adresă ea lui Gision.

Băştinaşul se izbi în beregată cu tăişul palmei.

- *Slac //* rupe gâtul.

Wells se simţi brusc expusă.

- Nimeni nu stă acum de strajă, rosti ea. Nu ar mai putea fi un altul prin apropiere? Nu apar niciodată în grupuri?

- *Slac //* nu sunt tovarăşi unul cu celălalt.

- Un *kiranchi* din Copacul-jos povestea o dată despre un *tiranon* care a ucis doi *slac //* într-o singură zi, interveni Gision Nu.

- Cei din Copacul-jos sunt lăudăroşi şi mincinoşi bine cunoscuţi, făcu Gision Ah. *Beyta*, lătră el brusc şi Semu se răspândiră în toate direcţiile.

Doi se îndreptară către Lanton şi femeia se grăbi şi ea într-acolo. Cuplul însă nici nu-l privi pe pământean, ci dispăru în pădure aşa cum făcuseră şi celelalte. Înainte ca Wells să se poată întreba ce se întâmplase, naveta coborî, aşezându-se cu un vuiet înfundat la o sută de metri depărtare.

Nephei îl examină iute pe căpitan şi pufni:

- Nimic serios.

Scoase o atelă pneumatică şi-i imobiliză braţul.

- Ajută-mă să-l duc la navetă.

Lirana era puternică şi Wells se simţi inutilă. Senzaţia i se confirmă când Nephei îşi schimbă priza şi-l urcă singură pe scăriţă în interiorul navetei. Aşezându-l pe un fotoliu, se întoarse, scoţând capul pe chepeng.

- Vii?

- Nu cred.

- Regulamentul interzice să rămâi singură pe sol.

- Nu sunt singură. Sunt cu ei, răspunse Wells, arătând cu capul.

Nephei ridică privirea:

- Apropo... ce dracu' fac?

- Specimenul meu! strigă Mandy, alergând spre Semu.

Era prea târziu; flăcările trosneau deja prin mormanul de crengi adunate de băştinaşi. Deasupra rugului se găsea *slac //*.

- Gision Ah, strigă ea. Trebuie să-l...

Se opri frustrată. Nu învăţaseră nici un termen Semu pentru "a studia".

- Să-l privesc.

- Focul va trimite mirosul morţii în aer... nici un *slac //* nu va veni câteva zile. Locul acesta va fi sigur.

Flăcările crescură în intensitate şi ascunseră chipul lui Gision Ah.

Îngrozită, Wells îl privi pe *slac //* zgârcindu-se până când carnea i se făcu neagră. Văzuse o dată un băiat chinuind o râmă

pământeană cu o lentilă; acum încerca aceleaşi sentimente amestecate de fascinaţie şi dezgust.

Deşi Wells insistă pe lângă Gision Ah să continue drumul către locul de coborîre al echipei, el nici nu vru să audă.

- *Tiranonul* a cunoscut focul şi vine întunericul. La *ginu*, lumea aparţine lui *slac //*.

Se îndepărtă şi Wells se grăbi să-l ajungă.

- Uşa locului nostru de dormit nu s-a deschis cândva.

Semu erau zgârciţi cu termenii temporali; orice eveniment din trecut era *esu* - "cândva".

- Da, încuviinţă Gision Ah. Semu uită... vine nebunia. Trebuie să fie ajutat să-şi amintească.

- *Slac //* văd bine în întuneric, sugeră Wells.

- Pentru *slac //* nu există întuneric.

O idee stranie se înfiripă în mintea femeii, dar şi-o alungă repede.

- Mâine o să-i căutăm din nou pe dispăruţi. Aşa va fi?

Gision Nu plescăi reprobator - o paralelă enervantă între specii - şi răspunse.

- Nu va fi aşa.

Ea privi către Ah.

- Nu va fi, încuviinţă băştinaşl. Tu trebuie să găseşti un *otati* nou, acum când ţi l-ai pierdut.

- Nu este pierdut. A fost dus ca să i se îngrijească rănile.

Gision Ah nu spuse nimic, însă îşi privi *otati*-ul.

- Trebuie să căutăm şi mâine, insistă Wells. Aşa va fi?

- Nu va fi, repetă Ah. Tu trebuie să găseşti un *otati* nou, acum când ţi l-ai pierdut.

Wells apucă braţul Protectorului şi îl opri. El o privi cu ochi goi.

- Gision Ah, ce sunt eu?

Privirea rămase la fel de inexpresivă.

- Sunt eu un Semu?

Îşi ridică braţele înaintea lui. În spatele lor, restul *tiranonului* se oprise.

- Nu... nu eşti un Semu. Ah părea tulburat.

- Atunci ce sunt eu? De unde vin eu? Ce anume l-a luat pe Lanton?

Din nou , aceiaşi ochi goi.

- Nu eşti Semu, rosti el încet. Nu eşti *slac //*. Nu eşti *maimici*. Apoi, de parcă rezolvase o mare enigmă, declară: Tu eşti *kiranchi*.

Satisfăcut, îşi continuă drumul.

Wells rămase pe loc, privindu-l uluită. Semu nu-i întrebaseră nimic despre oameni şi nu reacţionaseră absolut deloc la coborîrea şi decolarea navetei şi a mobicomului. Remarcase şi până atunci lucrurile acestea, însă le pusese pe seama prudenţei.

Acum începea să se întrebe - oare, într-adevăr erau lipsiţi de curiozitate?

Mandy Wells se foi pe bancheta de dormit şi privi plafonul, aflat undeva deasupra ei, în beznă. Ultimele câteva ore fuseseră cele mai bune din momentul în care părăsiseră cosmodromul - în sfârşit nu mai exista nimeni care să i se uite peste urmăr, gata să critice. După plecarea navetei, simţise un val de uşurare. Cel puţin pentru o vreme, obligaţia de a-şi dovedi cunoştinţele dispăruse.

Ar fi putut, totuşi, să se simtă şi mai fericită. Detesta presupunerile - pretinzând că, într-un fel, era posibil să transpui ciudăţeniile extraterestre în analogii umane. Detesta şi mai mult presupunerile greşite - şi undeva în sinea ei bănuia că greşise profund în legătură cu Semu.

Pe lângă toate acestea, atacul asupra căpitanului era cumva straniu. Se putea neglija folosirea bâţului; existau multe animale care foloseau unelte fără ca să le producă. Totuşi de ce atacase?

La început, îndepărtase cu uşurinţă problema. Aşa cum Semu erau sensibili faţă de comportarea "nebună", pesemne tot aşa erau şi *slac //*. Ea şi cu Lanton merseseră ca un cuplu uman, nu un *otati* Semu... şi fuseseră reperaţi aşa cum orice animal de pradă reperează schilozii dintr-o turmă. Dar acum, analizând cu mai multă atenţie, ipoteza prezenta lacune. Ce ar fi făcut *slac //* cu Lanton? Nu era o zburătoare puternică, mai degrabă o planoare; şi nu l-ar fi putut căra. Nici nu s-ar fi putut hrăni din trupul lui, când la patruzeci de metri depărtare se găsea o ceată de Semu înarmaţi cu săgeţi. Atacul sfida instinctul de supravieţuire.

Atunci începură râcâielile.

Se auzeau undeva deasupra ei, în beznă, pe acoperiş. Wells se ridică şi strânse puternic în mâini marginea banchetei. Râcâielile ocoliră de două ori acoperişul, apoi se opriră. Peste un moment, începu un alt zgomot, la uşă - zgomotul stâlpilor de baricadare răsucindu-se în locaşurile lor din pământ. În cele din urmă, uşa însăşi deveni vie, zguduindu-se înainte şi înapoi, şi izbindu-se de stâlpi şi praguri. Zgâlţâitul era de-a dreptul frenetic, iar femeia avea puţine îndoieli cu privire la fiinţa ce se afla de cealaltă parte a uşii.

După un timp, spre uşurarea ei, zgomotele se opriră. Îi trebui însă multă vreme ca să se relaxeze şi să poată adormi.

În lumina celei de-a doua zile a ei pe Semu, cu vizita nocturnă mai degrabă incitantă decât înfricoşătoare, Wells fu hotărîtă să găsească un *slac //* şi să-l studieze. Gision Ah refuză însă să-i dea vreun ajutor, iar când încercă să părăsească singură satul, un grup de Semu se strânseră în jurul ei la poartă, politicoşi, dar oprind-o cu fermitate. Când şi cea de-a doua încercare eşuă, reveni în mijlocul satului şi chemă Cimara .

- 'Neaţa, Mandy, făcu vesel Nixon. Peste cinci minute te

chemam eu. Noaptea a fost liniştită?

- Mai mult sau mai puţin. Ce face căpitanul?

- Acum e anesteziat - Nephai încălzeşte microacele ca să-i vindece braţul rupt. Imediat cum termină, ea şi Quon coboară pe sol ca să înceapă procedura oficială de contact.

- Şi eu?

- Rămâi şi tu... să te concentrezi asupra lui *slac //*. Căpitanul vrea să-i ajutăm cumva pe Semu în direcţia asta.

- Nu-i cam prematur?

- El nu pare să creadă aşa... şi momentan nu poţi să discuţi cu el. Ah, şi încă ceva - mobicomul acela care s-a defectat... S-a stricat un cip. N-a fost un sabotaj.

- Ce-i cu Terry şi Marisa?

Nixon şovăi.

- Am ajuns la concluzia că n-o să mai găsim mare lucru.

- I-aţi înmormântat?

- Nu tocmai. Este însă greu de crezut că o să mai apară vii, nu? La urma urmei, fără un mic ajutor din partea Semu, nici tu n-ai avea chef să vorbeşti.

- Vrei să zici că aş fi moartă.

- Şi căpitanul zice la fel. Nu eşti de acord?

- Ba da, se încruntă Wells. Se poate să ai dreptate. Wells, terminat.

Gision juca *tiranon* cu cinci tineri Semu, atunci când pământeana îl găsi.

- Trebuie să-ţi vorbesc.

- Am cunoscut cândva nevoia... Nu este a treia pentru mine, rosti Ah făcându-le tinerilor semn să plece. Împarte.

- Protector Ah, ştiu ce încerci să faci. Eşti convins că sunt nebună pentru că nu mă tem de *slac //* în fiecare moment... şi pentru că mi-am pierdut *otati*-ul. Încerci să mă scapi de aşa-zisa mea nebunie. Dar nu este nevoie!

Protectorul aşteptă răbdător şi Wells continuă:

- A devenit o problemă... nu-mi mai pot face meseria. Pot avea şi singură grijă de mine. Sunt o... *kiranchi* experimentată.

Nu era termenul pe care îl dorise, însă limbajul Semu o încorseta. Bineînţeles, nu exista un termen pentru “exobiolog”, dar nici măcar pentru “explorator”.

- Te rog, spune-le alor tăi să mă lase în pace.

- Când am pierdut primul meu *otati*, nebunia nu m-a părăsit cincizeci de zile, rosti Gision cu blândeţe. Nu adunam hrană... doream să-l ucid pe *slac //* cu mâinile goale. Dar prietenii mei au fost buni cu mine şi m-au încuiat într-un loc-pentru-dormit, iar eu m-am vindecat. Cum să le spun prietenilor tăi să nu ajute? Îmi ceri să-ţi iau nebunia şi să o răspândesc printre ei.

- Eu nu sunt un Semu, făcu femeia. Uită de *otati*, uită de nebunie. Uită-te la mine - dacă nu sunt la fel ca tine pe dinafară, de ce ar trebui să fiu la fel pe dinăuntru?

- Nebunia este adâncă în tine, *kiranchi*, continuă Ah, tot atât de blând. Dar te vom ajuta, nu te teme.

Ea îl privi, apoi se întoarse şi se îndepărtă. Înapoia ei, Gision Ah îi strigă pe adulţii cei mai apropiaţi, iar paşii pământenei deveniră tot mai mari şi mai grăbiţi. Se îndreptă fără ezitare către cea mai apropiată poartă, cu scopul de a încerca în sfârşit tăria zveltelor braţe Semu care o barau.

Deşi băştinaşii erau cinci, lupta a fost scurtă. Wells scăpă şi alergă spre pădure, lăsându-i pe Semu uluiţi şi adunaţi în spatele ei.

Îndreptându-se către cea mai aproapiată porţiune din ladeş, Wells alergă prin pădure până aproape de epuizare. Când simţi că se îndepărtase îndejuns de urmărirea neîndoios plină de griji a Semu, încetini. Deşi descoperirea unui *slac //* avea să fie, cu siguranţă, dificilă,considera că, dacă li se dădea o şansă, aveau ei să o găsească.

Apărându-şi spatele, se rezemă de un arbore la marginea unei poieni mai întinse şi se aşeză să aştepte. *Slac //* trebuia să se apropie din faţă şi un atac ar fi fost dificil.

Aşteptând, îşi formă o imagine nouă asupra băştinaşilor Semu. *Tiranon* nu era o expediţie de căutare, ci una de vânătoare. *Otati*, relaţia cea mai puternică a societăţii lor, nu era o pereche de reproducere, ci partener, sau tovarăş, ca o frăţie. *Slac //* părea că dictează modul Semu de viaţă.

Pe când medita asupra noilor remarci, o fiinţă graţioasă roşie-portocalie planǎ şi coborî în mijlocul luminişului. Ghearele inferioare nu purtau nimic.

- Ei, acum să vedem ce fel de creatură eşti tu, murmură femeia, aplecându-se înainte. Oricum, prefer specimenele vii.

Slac // şi cu ea se priviră atenţi peste iarba albastră. Privirea creaturii o stânjenea pe femeie într-un mod pe care Semu nu îl făcuse niciodată.

- Vorbiţi? Aveţi un limbaj? rosti Wells cu glas tare, sperând nu în înţelegere, ci pentru a-l încuraja pe *slac //* să reacţioneze asemănător.

Nu primi nici un răspuns.

- Tu eşti cel de astă noapte? întrebă ea ridicându-se. Sau aveţi vreun cuib prin apropiere?

Slac // înaintă doi paşi stângaci.

- Un mic test, atunci. E uşor, îl poţi trece. Dă-mi ceva ce să pot arăta căpitanului.

Întinse pumnul strâns, apoi ridică un singur deget.

Cu o încetineală care ei i se păru dureroasă, *slac //* deschise aripa dreaptă şi îndoi una, apoi două gheare mici.

Rezistând unui surâs prematur, Wells ridică unul, apoi două, apoi trei degete. Îl privi atentă. iar *slac //* îndoi ultimele două gheare, apoi îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

- Grozav! aplaudă ea. Înapoia ochilor ăia există ceva. Mi-ai ghicit continuarea, n-a fost

o simplă imitaţie. Folosirea simbolurilor şi simţul numerelor. Dumnezeule, dacă mi-ai putea vorbi.

Îşi deschise aparatul de emisie-recepţie.

- Poate că totuşi e suficient.

- Suficient pentru ce? pârâi un glas.

- Aici Wells. Căpitanul e disponibil?

- N-am ştiut că vrei să vorbeşti cu el, răspunse Nixon. Este puţin ameţit... poate aştepta? Sau pot şi eu să te ajut?

- Nu prea.

- Bine, suspină Nixon. Te avertizez... de la accident e niţel cam lipsit de simţul umorului.

- Am înregistrat.

- Ai probleme, Mandy? Landon părea obosit.

- Ce faceţi, domnule?

- Treci peste formalităţi, te rog. Ce s-a întâmplat?

- M-am ocupat de *slac //*...

- Bun. Cred că Nixon ţi-a spus ce vreau să se facă.

- Da, domnule. Aş dori să mai analizaţi problema. Sunt unele întrebări la care aş dori mai întâi un răspuns.

- Cum ar fi?

- Cum ar fi: de ce se găsesc ei pe câmpie...doar nu au evoluat aici. Apoi, relaţia lor exactă faţă de Semu...

- Cimara se află aici pentru a găsi şi contacta fiinţe înzestrate cu inteligenţă, nu să redacteze textul final asupra ecologiei planetei, îi reaminti Lanton. Mai poţi lăsa câte ceva şi pentru cei care o să urmeze.

- Ştiu. Există însă indicaţii că sunt inteligenţi.

- Ce indicaţii?

- De pildă, conceptul numerelor. În plus, cred că încearcă să ia legătura cu mine...

- Aşa cum au luat-o şi cu mine? Haide, Mandy, te împotmoleşti. Nu vrei să le dai băştinaşilor şansa de a-şi folosi energia pentru creştere şi dezvoltare? Le-am dat la k't'p'ch un pesticid selectiv şi vaccinul Man. Te-ai descurcat excelent cu muştele ucigaşe de pe Kranh... prin ce diferă situaţia asta?

- Nici nu ştiusem de existenţa lui *slac //*... ce alte lucruri om mai fi scăpat din vedere? Supravegherea noastră planetară e şubredă - vreau să mă întorc şi să revăd procedurile folosite. Între timp, ar trebui să suspendăm orice alt contact.

- Contactul a început deja şi n-avem la dispoziţie atât timp cât ai vrea. Mandy - nu-ţi pierde încrederea în munca ta, pentru că eu nu ştiu să mă feresc. Eu nu mi-am pierdut încrederea. Gândeşte-te la *slac //* ca la duşmanul natural al unei specii inteligente şi hotărăşte-te ce să facem cu ei. Peste nouă, zece zile suntem în drum spre casă.

- Nouă zile, îl îngână ea.

- Da... pare atrăgător, nu-i aşa? Quon spune că ei progresează bine. Continuă să raportezi la orele stabilite.

- Căpitane, stau aici faţă în faţă cu un *slac //* care...

- Perfect. Află cum poate fi ucis. Lanton terminat.

Wells privi nefericită spre creatură.

- Avem o problemă, murmură ea.

Păşi către *slac //*, iar acesta se întoarse şi ţopăi. Apoi, împingându-se în picioarele sale puternice, se lansă în văzduh. Ridicându-se, îşi umplu aripile cu vânt şi pluti la o înălţime de vreo doi metri. Uluită, femeia îl privi îndepărtându-se.

La capătul pantei, totuşi, se opri şi ateriză, privind întrebător, înapoi spre ea. Deschizându-şi gura, umplu luminişul cu un tril modulat care pentru Wells fu tot atât de limpede ca şi un: "Nu mai vii o dată?".

Jubilând, porni într-acolo. *Slac //* aşteptă până ajunse lângă el, apoi se împinse iarăşi ca să plutească. Când pierdea înălţime se apropia de sol şi se propulsa cu picioarele lui puternice. Încerca o senzaţie stranie să alerge la un braţ distanţă de planorul viu.

Stranietatea era însă plăcută. Picioarele nu-i oboseau, răsuflarea îi era egală. Constată că nici măcar nu-i păsa încotro se îndrepta..., îi ajungea că împărtăşea senzaţia aceea, în locul acela.

Nu după mult timp, deveni limpede că se îndreptau spre peticul stâncos şi izolat, botezat de ei *Buboiul*. Apropiindu-se, însoţitorul ei emise câteva ţipete ascuţite. Răspunsurile sosiră pe mai multe voci, iar când, în cele din urmă, fu condusă în cuibul săpat în stâncă la baza *Buboiului*, o aşteptau cinci–sprezece *slac //*. Zărind-o, aerul se umplu de triluri.

Wells se aşeză în centru, ca să fie cu ochii la nivelul lor. Câţiva se repeziseră la călăuza ei, dar majoritatea o priveau, căutându-şi un loc cât mai bun.

În cele din urmă, unul se apropie câţiva paşi.

- *'antroi, kiranchi,* ciripi el.

Glasul ascuţit şi şuierat, dar inteligibil.

Wells era stupefiată.

- *Bantroi*, reuşi ea să rostească. Eu sunt Mandy Wells.

- Eu sunt (Două fluierături, clic), spuse *slac //*. 'andy 'ells... ce eşti tu?

- Căpitane, aici jos există ceva ce ar trebui să vezi.

- Nu intenţionez să cobor. Nu te poţi descurca singură?

- E-n legătură cu *slac //*.

- Atunci vorbeşte cu Quon. Nu trebuie să fiu implicat în toate amănuntele.

- Mă tem că da. Nu va exista nici un program de exterminare a *slac //*.

Urmă o pauză.

- Cred că ar fi mai bine să te întorci pe Cimara şi să explici despre ce-i vorba.

- Pot explica şi de aici câte ceva. Restul trebuie văzut. *Slac //* sunt inteligenţi, căpitane - nici nu mai încape discuţie.

- Asta este o concluzie. Dă-mi datele.

- Păi... au un limbaj...

- Multe specii comunică prin

sunete.

- Căpitane, câţiva dintre ei vorbesc Semu.

- Imitarea nu e ceva nou, nu?

Strângând din dinţi, Wells continuă:

- Au o organizare socială...

- Şi albinele au aşa ceva. Produc unelte? Cunosc scrisul?

- Nu. Cel puţin, până acum nu am văzut. Dar...

- Nu sunt aceştia primii factori? Am impresia că îţi pierzi atât obiectivitatea, cât şi imaginea ţelului tău final.

- Mie mi se pare că mintea dumitale este opacă în privinţa lor. Te simţi vinovat faţă de Marisa şi Terry, sau e autocompătimire?

- Lasă psihoterapia amatoare, replică Lanton ameninţător.

- N-o să las nimic din ceea ce te-ar putea trezi. Căpitane, îmi pare rău că ai fost rănit... dar şi lor le pare rău.

- De unde ştii? făcu Lanton, luat prin surprindere.

- Veniţi jos şi o să vă arăt.

- Nici vorbă.

- Atunci o să aveţi de-a face cu mine, deoarece o să-i ajut pe *slac //*, pe când voi îi ajutaţi pe Semu.

- Ce spui?

- Cred că am fost destul de clară.

- Nu-mi plac ameninţările, rosti Lanton rece, în special din partea oamenilor mei. Vino aici sus şi expune-ţi cazul. Asta este tot ce ai de făcut.

- Căpitane, ţii minte că vorbeam că Semu n-au rămas surprinşi de noi? Ne aşteptam să reacţioneze înaintea aspectului şi a tehnologiei noastre... şi n-au reacţionat. N-au putut. O pisică se miră de lumina electrică? Un rechin este impresionat de un submarin? Un copil e uluit de scamatorii? Lui Semu le lipseşte capacitatea unei adevărate înţelegeri intelectuale. N-au înţeles şi nici nu înţeleg cine suntem noi. Dar *slac //* înţeleg!

- Şi ce înseamnă asta? se încruntă Lanton.

- Că am contactat specia care nu trebuia.

- Asta-i o prostie.

- Nu... o părere politicoasă. Şi, în plus, una pe care n-o puteţi contesta în mod corect până nu vedeţi ceea ce am văzut eu... aici jos.

- De ce insişti să cobor?

Chipul şi oftatul femeii îi trădară tulburarea.

- Căpitane, întotdeauna am spus că adevărata dovadă a unei specii inteligente este atunci când arătându-i ceva, nu se uită la degetul tău, ci la locul pe care îl arăţi. Dumneata continui să te uiţi la degetul meu.

Urmă o pauză.

- Aici s-ar putea să ai dreptate. Bine... o să cobor.

Wells întâmpină naveta la un kilometru de cuib.

- Rămâi înăuntru, se răsti ea când Nixon voi să-l urmeze pe Lanton.

- De ce? întrebă căpitanul.

- Nu mă simt confortabil singură împotriva a doi.

- Tu mă faci pe mine să nu mă simt confortabil, replică Lanton, dar îi făcu semn lui Nixon să se retragă. Unde sunt?

Parcă înţelegând, trei *slac //* ieşiră dintre arbori şi planară, coborînd lângă Wells. Lanton păli la apropierea lor.

- Înfruntă duşmanul, făcu el. De câte ori aţi repetat scena asta?

Femeia îi ignoră remarca.

- Duşmanii lui Semu, da. Dar nu neapărat şi ai noştri.

- Acum îmi dau seama de ce nu-mi plac. Îmi amintesc de oamenii-maimuţă ai vrăjitoarei din "Vrăjitorul din Oz". Ştii despre ce-i vorba?

- Science-fiction?

- Un film clasic... l-am văzut pe când eram copil. Nu-i ceva important. Am venit. Ai ceva să-mi arăţi?

- Întâi, vreau să explic atacul asupra dumitale. Cel care ne-a atacat îşi pierduse votul în conclav şi a acţionat pe cont propriu. Fusese unul dintre primii care ne reperase şi a insistat să fim ucişi ca să se elimine ameninţarea.

- Ce ameninţare?

- Ce misiune am eu în clipa de faţă? întrebă ea insinuant.

- Hm. Dar el a pierdut la vot.

- Majoritatea a votat "aşteptăm să vedem".

Mâna căpitanului se îndreptă încetişor către plasturele-balsam de pe faţă (Două fluierături, clic), avansă spre el.

- Tu eşti Protector Lanton, rosti el în Semu.

Surprins, Lanton încuviinţă.

- De ce-i ajuţi pe duşmanii voştri împotriva noastră?

- Duşmanii noştri? Semu?

- Vi i-au găsit pe cei dispăruţi?

- Voi puteţi?

- Te pot duce acolo.

(Două fluierături, clic) se lansă şi celălalt *slac //* îl urmă. Wells făcu un pas, însă Lanton o prinse de braţ.

- De unde ştiu ei?

- Supraveghează întreaga câmpie.

- Sau pentru că un ucigaş ştie unde şi-a răpus victimele?

- O să vedem, făcu Wells, eliberându-se şi pornind după ei.

Bărbatul o ajunse din câţiva paşi.

- Nu ştiu ce să cred despre tine.

- Dar despre *slac //* ? Asta-i mai important.

- Văd că sunt dotaţi cu ceva inteligenţă. Dar asta e caracteristic celor mai multe specii.

- Nu însă de forma aceasta, protestă ea.

- Totuşi este o scală de nuanţe... nu există o linie de separaţie între inteligenţă şi simplul instinct. Una se pierde în cealaltă.

- Aşa-i.

O vreme alergară în tăcere, apoi Lanton întrebă:

- Ce ai mai descoperit?

- Iniţial, ei au locuit în zonele muntoase, fiind capabili de ceva asemănător zborului adevărat prin folosirea curenţilor ascen-

prin folosirea curenţilor ascensionali. Au migrat aici nu pentru că au fost nevoiţi, ci pentru că aşa au dorit. În regiunile muntoase aproape toată viaţa lor este dedicată procurării hranei. În zona aceasta, mai bogată, nu va mai fi aşa.

- Atunci, înseamnă că duc un război... nu-i mănâncă pe Semu.

- Exact. Au cercetaşi peste tot, operând singuri, dar făcând parte dintr-o reţea organizată. Semu sunt rasa din garnizoană.

- Simpatia mea este, totuşi, de partea băştinaşilor Semu... ba chiar mai mult acum.

- Nu mă îndoiesc că Lumile Originare o să-i considere un neam apropiat de al nostru. Însă asta nu e totul, nu-i aşa?

Înaintea lor, *slac //* se opriseră şi aşteptau.

- Recunoşti că Semu sunt inteligenţi, zise Lanton.

- Da... deşi îi consider de un nivel inferior.

Ajunseră lângă *slac //*, iar (Două fluierături, clic) întinse o aripă spre sol:

- Aici.

Erau două cercuri negre, fiecare cam de un metru diametru. Câteva fire de iarbă răsăriseră deja prin stratul subţire de cenuşă.

- Nu înţeleg, făcu Lanton.

- Semu au un ritual când ucid un *slac //*, explică Wells. Îi incinerează.

- Deci aici.au fost ucişi doi.

- Nu.

Îngenunchind, femeia îşi trecu degetele prin cenuşă şi scoase un os subţire. I-l întinse lui Lanton şi continuă să scormonească.

- Seamănă cu un radius omenesc.

- Aşa este.

Trase după aceea dintre tăciuni cilindrul înnegrit al unui radio implantat.

- Asta este Marisa... sau Terry.

- Dar restul oaselor...

- Semu au obiceiul să ia suvenire... trofee.

Lanton o privi fix.

- Semu i-au ucis? Au crezut că sunt nişte *slac //*?

- N-au gândit. Au reacţionat în faţa unui anumit set de stimuli - culoarea, zborul -, ignorând anomaliile.

- Au ignorat multe în cazul ăsta.

- Am văzut doar împreună că Semu nu au concepţii prea flexibile.

Bărbatul răsuci osul în mâini.

- Dar biotelemetrele... ar fi trebuit să vedem că erau morţi. EEG-urile erau normale... numai temperatura ridicată...

Wells clătină din cap.

- Substanţa pusă de Gision Ah pe săgeţi era un tranchilizant. Nu cred că Terry şi Marisa erau morţi atunci când i-au ars. *Slac //* care te-a atacat pe tine nu era.

Căpitanul inspiră adânc, apoi răsuflă.

- Atât de puţine de adus înapoi, rosti el privind cenuşa. Iar acum, sunt pus înaintea unei probleme, nu?

- Aşa sper, domnule.

Lanton scormoni cenuşa cu piciorul fără să spună nimic.

- Pe Semu există două specii inteligente care, în esenţă, duc o dispută pentru aceeaşi nişă. *Slac //* au avantajul fizicului şi intelectului individual, iar Semu ripostează cu adaptarea socială.

- Iar cei pe care o să-i ajutăm înving, gândi Lanton cu glas tare.

- Da. Vă sugerez cu tot respectul că este o alegere pe care nu avem dreptul să o facem.

- Există vreo şansă ca *slac //* să poată fi convinşi să se întoarcă în munţi?

- Nici una. Au senzaţia că, în sfârşit, au descoperit un rai.

- Atunci să-i lase pe Semu în pace.

- Asta implică o dezvoltare morală la care nici una dintre părţi nu a ajuns încă.

- În cazul ăsta, să colaborăm cu amândoi. Opinia ta?

- *Slac //* se găsesc într-o poziţie mai bună pentru a profita de contact. Şi rolul nostru este de a crea şi înclina o balanţă a puterii... ca şi cum am fi zeii planetei?

Lanton nu răspunse imediat. În schimb, îi semnală lui Nixon, cerîndu-i să vină cu naveta. După ce termină, privi îngândurat cercurile de tăciuni.

- Căpitane? rosti încet femeia.

El îşi frecă ochiul drept, şi se întoarse pe jumătate. Wells ştia că nu se gândea la *slac //* şi Semu, ci la cei doi oameni ai săi care muriseră. În cele din urmă reveni spre ea.

- Te bucuri că-mi complici problemele, nu-i aşa?

- În cazul acesta, da.

- Ai cam cochetat cu nesubordonarea.

- Sunt, în primul rând, o naturalistă. M-am gândit că merită riscul. Sau sunt puţin cam grăbită... ce o să facem? Trebuie să continui cu cochetăria?

Lanton zâmbi jalnic.

- Termină, te rog. Consider că există o singură variantă. O să procedăm ca orice om politicos care, accidental, nimereşte peste un cuplu care se ceartă - pleacă tiptil şi se întoarce mai târziu.

Slac // se îndepărtară brusc la apropierea navetei.

- Crezi că o să-şi rezolve disputa în, ăă, o sută de ani?

Wells îi răspunse uşurată la zâmbet.

- O sută de ani ar trebui să fie răstimpul cel mai potrivit.

Traducerea:
Mihai-Dan Pavelescu

TUNELUL TIMPULUI (III)

1933

- Se naşte Dimitri A. BILENKIN, geolog şi geochimist, autor de proze SF şi lucrări de popularizare a ştiinţei. Dintre scrierile sale merită amintite: "Sluceai na Ome" ("O întâmplare pe planeta Om") şi "Proverka na razumosti?" (1974).
- Se naşte Alain DORÉMIEUX, critic literar SF, secretar de redacţie (1957), apoi redactor şef (între 1958-1974, apoi între 1980-1984) al celebrei reviste "Fiction"; în paralel, în perioada 1964-1970 a activat şi ca redactor-şef al unei alte reviste, la fel de cunoscute: "Galaxie". Totodată a îndeplinit şi funcţia de director literar la editurile "OPTA" (specializată în SF) şi "Casterman". Opera sa literară (a debutat în anul 1954) este concentrată în culegerile "Mondes interdites" (1967), "Promenades au bord du gouffre" (1978) şi "Couloirs sans issue" (1982). Este coordonatorul unor antologii tematice, de o foarte înaltă ţinută.
- Se naşte, la Essen, Hermann EBELING, licenţiat în istorie şi filozofie, autor de piese de teatru şi scenarii radiofonice SF
- Se naşte Michaël FRAYN, licenţiat în filozofie la Cambridge, reporter, autor al romanului "A Very Private Life" (1968).
- Se naşte Ron (Ronald) GOULART, scriitor nord-american, încă inedit în limba română. Dintre scrierile sale pot fi amintite următoarele titluri: "Nobody Starves" (1963), "Calling Dr. Clockwork" (1965); "Hawkshaw" (1972), "Whistler" (1973) etc.
- Se naşte Larry Mark HARRIS, cunoscut sub pseudonimul Lawrence M. JANIFER. Pseudonimul Mark PHILLIPS reprezintă colaborarea sa cu Randall GARRETT.
- La Veneţia se naşte Renato PESTRINIERO, unul dintre cei mai cunoscuţi autori italieni de SF Scrieri reprezentative: "Quelli dei Quadri" (1972), "Una notte di 21 ore", "Nadi" (1981), "Phoenix dalle lunghe bifore" (1987).
- Se naşte Jerry POURNELLE, psiholog, doctor în filozofie, profesor de ştiinţe politice, colaborator la programele spaţiale ale NASA. În 1973 i s-a decernat premiul "John W. Campbell", categoria "Most Promising New Writer". Din bogata sa bibliografie pot fi amintite titlurile seriei "John Falkenberg", precum şi "The Energy Disaster" (1979). În română au fost traduse două povestiri: "O navă pentru rege" şi "Naşterea focului". În colaborare cu Larry NIVEN a publicat: "The Mote in the God's Eye" (1974), "Inferno" (1976) şi "Lucifer's Hammer" (1977).
- În comuna Răchitoasa (jud. Hunedoara) se naşte la 1 mai Miron SCOROBETE, licenţiat în filologie al Universităţii din Cluj, poet, prozator şi redactor. Incursiunile sale în domeniul SF sunt exemplificate în cuprinsul a trei culegeri de povestiri de o excelentă calitate: "Femeia venită de sus" (1971), "Crâncena luptă dintre «ATE» şi «ABILE»" (1976) şi "Trofeul" (1980)
- La 15 aprilie se naşte, la St. Petersburg, Boris STRUGAŢKI, licenţiat al secţiei de astronomie a Universităţii din oraşul natal, astronom, astrofizician şi programator la Observatorul Pulkovo. A publicat exclusiv în colaborare cu fratele său mai mare Arkadi STRUGAŢKI (n. 28.08.1925; lingvist şi traducător expert pentru japoneză). Au debutat cu povestirea "Izvne", publicată în 1958 în revista "Tehnika molodioji", tradusă şi la noi sub titlul "Extraordinara aventură a lui Boris Ivanovici Stranski". Alte scrieri: "Strana bagrovîh tuci" (1959; "Ţara norilor purpurii"), "Vozvraşcenie - Poldeni XXII vek" (1962; "Întoarcerea - Amiaza veacului XXII"), "Dalekaya raduga" (1962), "Trudno bîti bogom" (1964), "Ponedelnik nacinaitsya v subotu" (1965), "Ulitka na skione" (1966; rev. în 1968), "Vtoroe naşestvie marsian" (1967; "A doua invazie a marţienilor"), "Otel «U poghibşevo alpinista»" (1970); "Piknik na obocine" (1972; "Picnic la marginea drumului"), "Za miliard let do konţa sveta" (1975; "Un miliard de ani până la sfârşitul lumii") şi multe, multe altele. STRUGAŢKI este numele cel mai cunoscut în întreaga lume din SF-ul ex-sovietic, o adevărată "marcă de calitate", pentru traducerile nenumărate în engleză, franceză sau germană plătindu-se drepturi de autor fabuloase, la nivelul celebrităţilor nord-americane.
- În acest an moare scriitorul francez Gaston de PAWLOWSKI (n. 1874), autor a două interesante romane SF: "La véridique ascension dans l'histoire de James Stout Brighton" (1909) şi "Voyage au pays de la quatrieme dimension" (1912).

Apariţii editoriale:

- STATELE UNITE: "When the Worlds Collide" de Edwin BALMER & Philip WYLIE; "The Battery of

Hate", "Interference on Luna" şi "Beyond the End of Space" de John W. CAMPBELL-jr; "Tyrants of Saturn" de Francis FLAGG (pseudonimul lui Henry George WEISS; n. 1898 - m. 1946); "The Flight of the RX-1" de Raymond Z. GALLUN, "The Star-Roamers", "The Fire Creatures", "The Horror on the Asteroid", "In the World's Dusk", "The Man with X - Ray Eyes", "The War of the Sexes", precum şi primele două episoade ale ciclului "Stuart Merrick on Kaldar" ("Kaldar - World of Antares" şi "The Snake-Men of Kaldar") de autorul de elită al revistei "Weird Tales" Edmond HAMILTON (1904-1977); "Shambleau" de Catherine L. MOORE (primul episod al serialului "North-West Smith"); "A Hace Through Time", "The Fine Vampire", "The Lady in Grey", "Farewell to Earth" şi "Spaun of Sea" de Donald WANDREI (n. 1908); "The Plutonian Terror" şi "Golden Blood" de Jack WILLIAMSON (n. 1908). Apare "A Martian Odyssey" (trad. "Odiseea marţiană") de Stanley WEINBAUM (1900-1935).

- MAREA BRITANIE: "The Intelligence Galactic" de John Russell FEARN (1908-1960), cunoscut şi sub eticheta de "omul cu o mie de feţe", datorită recurgerii la o multitudine de pseudonime (Geoffrey Armstrong, Thornton Ayre, Denis Clive, Astron Del Martia, Polton Cross, John Cotton, Stephen Frances, Volsted Gridban, Frank Jones, Dom Passante, Laurence F. Rose, Varga Statten, Ephriam Winiki ş.a.). În acelaşi an apare "Lost Horizon" (trad. "Orizont pierdut") de James HILTON (1900-1954), debutează Festus PRAGNELL (cu povestirea "Essence of Life" publicată în revista nord-americană "Amazing Stories"), iar H.G. WELLS publică eseul "The Shape of Things to Come" (trad. "Chipul lucrurilor viitoare" sau, în altă versiune, "Înfăţişarea viitorului").

- ARGENTINA: "La nueva tormenta o la vida múltiple de Juan Rutena" de Adolfo Bioy CASARES (n. 1914).

- BELGIA: "De Vredesmensch van het Jaar 3000" de Théo HUET.

- ROMÂNIA: "Cataclismul anului 2000" de Dorina V. IENCIU.

Periodice:

- La conducerea celebrei, încă de pe atunci, reviste "ASTOUNDING STORIES" Harry Bates (redactor-şef din 1931) este urmat de Orlin F. Tremain, care va rămâne până în 1938. În acel an direcţia va fi asumată de John W. Campbell-jr., revista atingând apoi apogeul popularităţii. A fost unicul director şi redactor-şef al revistei până în 1970, anul în care marele Campbell s-a retras. Sub conducerea sa revista a primit patru premii "Hugo" la categoria "periodice profesioniste". Ilustraţia copertei a fost executată, în timp, de nume prestigioase ale graficii SF: Virgil Finlay (premiul "Hugo"), Frank Kelly Freas (premiul "Hugo"), Howard V. Brown, Roy Krenkel, I.W. Scott, Hans Wesso ş.a.

- apare în SUA fanzinul "THE FANTASY FAN" editat de Charles D. Hornig.

- În acest an, revista "Science Fiction Digest" îşi modifică titlul în "Fantasy Magazine". Va continua să apară până în 1937.

- În perioada 1933-1937, Walter Gillings editează în Marea Britanie "Fantasy Review".

- În perioada 1933-1934 în Marea Britanie apare periodicul "Scoops", celebru mai ales prin ilustraţiile semnate de Desiderius Papp.

1943

Aniversări:

- se naşte, la Bremerhaven, Hans Joachim ALPERS, coredactor al uneia dintre cele mai cunoscute reviste germane - "Science Fiction Times". În colaborare cu R.M. Hahn, a editat cunoscuta antologie "Science Fiction aus Deutschland" (1974)

- se naşte Roger ELWOOD, unul dintre cei mai prolifici autori nord-americani de antologii tematice

- La Stockton (California) se naşte Dennis ETCHISON, scriitor adept al "noului val" în SF. În 1987 a primit premiul "Hugo" pentru "The Olympic Runner".

- În Oklahoma-City se naşte Joe HALDEMAN, licenţiat în fizică şi astronomie.

În 1968, aflându-se în Vietnam ca membru al contingentului american, este grav rănit, rămânând invalid. Debutează în 1969 cu povestirea "Out of Phase", publicată în revista "Galaxy". Datorită tragicei sale experienţe din Vietnam, s-a afirmat ca unul dintre promotorii pacifismului în SF. Deţine trei premii "Hugo" pentru "The Forever War", "Tricentennial" (trad. "Tricentenarul") şi "Hemingway Hoax". Alte titluri: "26 Days on Earth" (1972), "All My Sins Remembered" (1977), "The Private War of Private Jakob" (1978) şi trilogia "Worlds". În limba română i-a mai fost tradusă o singură povestire: "Aici suntem foarte fericiţi". A editat, de asemenea, o antologie de texte SF antirăzboinice: "Study War no More" (1977)

(Continuare în numărul viitor)

Mihaela şi Cristian IONESCU

Cornel Robu vă prezintă

PREMII, TOPURI, CLASAMENTE (VIII)

Cele mai bune romane ale tuturor timpurilor (Ancheta LOCUS)

Faptul de a-şi fi adjudecat, la data apariţiei, unul, două ori chiar şi şase premii literare rămâne pentru o carte un indiciu valoric care mai trebuie încă verificat. Înainte chiar de a ajunge la ultima instanţă de judecată, înainte chiar de a se fi decis confirmarea sau infirmarea, ratificarea sau retragerea acreditărilor iniţiale - toate acele necesare "revizuiri" (în sensul lovinescian al cuvântului) pentru care critica şi istoria literară au nevoie de timp, de perspectiva timpului, dar şi de timp fizic, pur şi simplu - mai sunt posibile pe parcurs şi alte verificări, să le zicem intermediare.

Necesitatea lor nu mai trebuie argumentată. Parcurgând sumarul palmares publicat în numerele trecute ale revistei, observăm de la prima privire că multe romane, mai ales de dată ceva mai veche, de prin anii '50-'60, pe care le ştiam deja "clasicizate", creditate drept certitudini valorice de necontestat, lipsesc - surprinzător - de pe listă ori le regăsim undeva mai pe la coada ei. Trilogia iniţială a Fundaţiei lui Isaac Asimov (*Foundation*, 1951; *Foundation and Empire*, 1952; *Second Foundation,* 1953) nu se bucură nici pe departe de recompensa premială la care ne-am fi putut aştepta: un singur Hugo, târziu, din 1966, pentru "cel mai bun ciclu romanesc al tuturor timpurilor", la care se mai adaugă, încă şi mai târziu, în 1988, un onorific premiu polonez, decernat de un club SF din Silezia, probabil cu ocazia apariţiei în limba polonă. A.E. van Vogt are şi el parte numai de premii onorifice, "speciale", "de consolare" s-ar zice, acordate târziu, la bătrâneţe, pentru "Lifetime Achievement", dar nici un premiu acordat prompt, pentru un titlu anume, la data apariţiei. Walter M. Miller Jr. îşi adjudecă un Hugo în 1961, pentru *A Canticle for Leibowitz* (1960), roman devenit "clasic" în ciuda faptului că încă nu exista pe atunci Premiul Nebula (care datează abia din 1965/1966), nici Premiul Locus (instituit în 1970/1971), nici atâtea altele. James Blish are şi el în palmares un singur Hugo, din 1959, pentru *A Case of Conscience* (1958) - şi atât. Situaţie regretabilă, dar, oricum, mai uşor de înţeles, situaţie în care se mai află şi atâtea alte romane de faimă mondială, pentru simplul fapt că au apărut anterior instituirii celor mai multe dintre premii. Mai greu de înţeles este un caz precum acela al lui Philip K. Dick, în memoria căruia s-a instituit post-mortem un premiu eponim, dar care în timpul vieţii a fost un adevărat "nedreptăţit" al premiilor, în ciuda unui singuratic Hugo decernat în 1963 pentru *The Man in the High Castle* (1962), premiu care nu este decât excepţia ce confirmă regula. Dar "nedreptăţi" de acest fel se întâmplă şi la case mai mari, de n-ar fi să amintim decât Premiul Nobel!

Pentru a "repara" pe cât posibil ceva din aceste inerente "nedreptăţi", dar şi pentru a contribui activ la configurarea acelei "judecăţi a timpului" care nu vine de la sine, prin simplă aşteptare pasivă, revista *Locus* a luat în 1987 iniţiativa de a organiza o anchetă printre cunoscători, chemaţi să se pronunţe asupra celor mai bune romane şi celor mai buni romancieri SF "ai/ale tuturor timpurilor". Lăsând pentru mai târziu "clasamentul" autorilor, să vedem deocamdată care sunt rezultatele anchetei (publicate de revista *Locus* în august 1987) în privinţa "celor mai bune romane ale tuturor timpurilor". Există de fapt două "clasamente" sau "topuri", întrucât ancheta a operat, din capul locului, o disociere între romanele SF şi romanele F, între *science fiction* şi *fantasy.*

SCIENCE FICTION

1. *Dune* (1965) de Frank Herbert: 1 992 puncte, 297 voturi, plasat pe locul I de 118 dintre participanţi. Prin votul cititorilor revistei, *Dune* primise încă în 1975 Premiul Locus pentru "cel mai bun roman al tuturor timpurilor". (*Dune*, trad. rom. de Ion Doru Brana, Editura Nemira, Bucureşti, 1992, 2 vol.)

2. *The Left Hand of Darkness* (1969) de Ursula K. Le Guin: 833 puncte, 129 voturi, 42 locuri I.

3. *Childhood's End* (1953) de Arthur C. Clarke: 742 puncte, 115 voturi, 39 locuri I. (*Sfârşitul copilăriei,* trad. rom. de Mihai Dan Pavelescu, în *Anticipaţia, Colecţia povestiri ştiinţifico-fantastice*,

Bucureşti, nr. 467-473, 1990.)

4. *The Moon Is a Harsh Mistress* (1966) de Robert A. Heinlein: 738 puncte, 113 voturi, 36 locuri I.

5. *Stranger in a Strange Land* (1961) de Robert A. Heinlein: 720-100-32.

6. *The Foundation Trilogy* (1953) de Isaac Asimov: 655-102-33.

7. *A Canticle for Leibowitz* (1960) de Walter M. Miller Jr.: 573-93-27.

8. *Gateway* (1977) de Frederik Pohl: 502-83-16.

9. *Ringworld* (1970) de Larry Niven: 458-77-14.

10. *The Stars My Destination* (1956) de Alfred Bester: 433-69-18.

11. *Lord of Light* (1967) de Roger Zelazny: 430-67-20.

12. *More Than Human* (1953) de Theodore Sturgeon: 420-67-17.

13. *The Mote in God's Eye* (1974) de Larry Niven şi Jerry Poumelle: 340-54-14.

14. *The Man in the High Castle* (1962) de Philip K. Dick: 323-55-8.

15. *The Time Machine* (1895) de H.G. Wells: 288-42-15. (*Maşina timpului*, trad. rom. de Mihu Dragomir şi C. Vonghizas, Editura Tineretului, Bucureşti, 1962.)

16. *Stand on Zanzibar* (1968) de John Brunner: 283-50-4.

17. *The Dispossessed* (1974) de Ursula K. Le Guin: 278-46-10.

18-19. *The Demolished Man* (1953) de Alfred Bester: 274-43-13.

The forever War (1975) de Joe Haldeman: 274-47-5.

20. *The Martian Chronicles* (1950) de Ray Bradbury: 251-42-10. (*Cronicile marţiene*, trad. fragmentar prin diverse reviste.)

21. *Starship Troopers* (1959) de Robert A. Heinlein: 243-39-6.

22. *Dying Inside* (1972) de Robert Silverberg: 235-41-8.

23. *Dhalgren* (1975) de Samuel R. Delany: 180-29-8.

24. *Time Enough for Love* (1973) de Robert A. Heinlein: 178-28-10.

25-26. *Way Station* (1963) de Clifford D. Simak: 171-30-3.

Rendezvous with Rama (1973) de Arthur C. Clarke: 171-30-2. (*Rendezvous cu Rama*, trad. rom. de Mihai Dan Pavelescu, Editura Multistar, Piatra Neamţ, 1991.)

27. *To Your Scattered Bodies Go* (1971) de Philip José Farmer: 165-28-6.

28. *Earth Abides* (1949) de George R. Stewart: 155-25-8.

29. *The Door into Summer* (1957) de Robert A. Heinlein: 143-21-7.

30. *City* (1952) de Clifford D. Simak: 139-23-8.

31. *The Witches of Karres* (1966) de James H. Schmitz: 138-22-8.

32. *The City and the Stars* (1956) de Arthur C. Clarke: 133-22-5. (*Oraşul şi stelele*, trad. rom. de Mihai Dan Pavelescu, Editura Multistar, Piatra Neamţ, 1992.)

33. *The Caves of Steel* (1953) de Isaac Asimov: 128-20-7. (*Cavernele de oţel*, trad. rom. de Marian Mirescu, în fanzinul *Orion*, Craiova, nr. 1-3/1989; *Caverne de oţel*, trad. rom. de Ruxandra Todiraş, Editura Univers, Bucureşti, 1992.)

34. *1984* (1949) de George Orwell: 127-19-5. (*O mie nouă sute optzeci şi patru*, trad. rom. de Mihnea Gafiţa, Editura Univers, Bucureşti, 1991; *1984*, trad. rom. de Igor Nagacevschi, Editura Hyperion, Chişinău, 1991.)

35. *Norstrilia* (1975) de Cordwainer Smith: 123-18-7.

36. *Mission of Gravity* (1954) de Hal Clement: 120-18-5.

37. *Ubik* (1969) de Philip K. Dick: 117-17-7.

38-39. *Timescape* (1980) de Gregory Benford: 115-20-4.

2001: A Space Odyssey (1968) de Arthur C. Clarke: 115-18-2.

40. *Fahrenheit 451* (1953) de Ray Bradbury: 108-17-4. (*451° Fahrenheit*, trad. rom. de Petre Solomon, Editura Tineretului, Bucureşti, 1963.)

41. *Downbelow Station* (1981) de C.J. Cherryh: 106-18-2.

42. *The War of the Worlds* (1898) de H.G. Wells: 99-17-2. (*Războiul lumilor*, trad. rom. de Mihu Dragomir şi C. Vonghizas, Editura Tineretului, Bucureşti, 1963.)

43. *Last and First Men* (1930) de Olaf Stapledon: 98-17-3.

44. *Double Star* (1956) de Robert A. Heinlein: 97-16-2.

45. *Davy* (1964) de Edgar Pangbom: 93-16-3.

FANTASY

1. *The Lord of the Rings* (1954) de J.R.R. Tolkien: 2 928 puncte, 388 voturi, plasat pe locul I de 279 dintre participanţi

2. *The Hobbit* (1937) de J.R.R. Tolkien: 772-110-49.

3. *A Wizard of Earthsea* (1968) de Ursula K. Le Guin: 445-75-7.

4. *The Shadow of the Torturer* (1980) de Gene Wolfe: 429-65-22.

5. *The Last Unicorn* (1968) de Peter S. Beagle: 403-64-10. (*Ultima licornă*, trad. rom. de Mircea Ivănescu, Editura Univers, Bucureşti, 1977.)

6. *The Once and Future King* (1958) de T.H. White: 393-63-13.

7. *Nine Princes in Amber* (1970) de Roger Zelazny: 381-60-13.

8. *The Chronicles of Thomas Covenant* (1977) de Stephen R. Donaldson: 364-56-11.

9. *Dragonflight* (1968) de Anne McCaffrey: 345-58-12.

10. *Little, Big* (1981) de John Crowley: 315-47-19.

11. *Alice in Wonderland* (1865) de Lewis Carroll: 313-49-16. (*Alice în Ţara Minunilor*, trad. rom. de Elisabeta Gălăţeanu, Editura Tineretului, Bucureşti, 1958.)

12. *The Gormenghast Trilogy* (1950) de Mervyn Peake: 259-39-12.

13. *The Riddlemaster of Hed* (1976) de Patricia A. McKillip: 244-41-3.

14. *The Incomplete Enchanter* (1942) de Fletcher Pratt şi L. Sprague de Camp: 186-30-5.

15. *Watership Down* (1972) de Richard Adams: 184-31-4.

16. *The Dying Earth* (1950) de Lack Vance: 168-26-8.

17. *Glory Road* (1963) de Robert A. Heinlein: 161-24-7.

18. *A Spell for Chameleon* (1977) de Piers Anthony: 153-25-6.

19. *Dracula* (1897) de Bram Stoker: 146-23-6. (*Dracula*, trad. rom. de Barbu Cioculescu şi Ileana Verzea, Editura Univers, Bucureşti, 1990.)

20. *The Wizard of Oz* (1900) de Frank Baum: 142-21-5. (*Vrăjitorul din Oz*, trad. rom. de Iosefina şi Camil Baltazar, Editura Ion Creangă, Bucureşti, 1982, 1989.)

21. *Silverlock* (1949) de John Myers Myers: 139-21-7.

22. *Something Wicked This Way Comes* (1962) de Ray Bradbury: 137-23-4.

23-24. *The White Dragon* (1978) de Anne McCaffrey: 136-23-4.

The Stand (1978) de Stephen King: 136-22-3.

25. *Lord Valentine's Castle* (1980) de Robert Silverberg: 134-24-2.

26. *The Chronicles of Narnia* (1950) de C.S. Lewis: 124-21-2.

27. *The Shining* (1977) de Stephen King: 123-20-6.

28. *Conjure Wife* (1953) de Fritz Leiber: 117-20-1.

29-30. *Deryni Rising* (1970) de Katherine Kurtz: 107-19-2.

The Worm Ouroboros (1922) de E.R. Eddison: 107-18-2.

31. *Witchworld* (1963) de Andre Norton: 99-16-3.

32. *Salem's Lot* (1975) de Stephen King: 93-16-3.

33. *A Wrinkle in Time* (1962) de Madeleine L'Engle: 79-15-0.

POŞTA REDACŢIEI

ASFA
(Asociaţia Artiştilor de Science Fiction & Fantasy)
Rae Dethlefsen
9420 Piscataway Lane
Great Falls, VA 22066, USA

ASFA este o asociaţie educaţională nonprofit ai cărei membri sunt artişti amatori sau profesionişti, regizori, manageri de spectacole, editori şi colecţionari - oameni care iubesc arta SF & F! ASFA doreşte să constituie o verigă de comunicare între membri, oferind în acelaşi timp informaţii utile şi asistenţă de specialitate. Anual, asociaţia atribuie premiile Chesley, iar trimestrial trimite membrilor săi revista proprie. Pentru informaţii privind modul cum puteţi deveni membri ASFA, scrieţi la adresa de mai sus.

LUCIAN DRAGOŞ BOGDAN. Baftă la examene! Am reţinut "Rapsodia", cu câteva intervenţii. Ideea "Virusului" este mult mai bine exploatată în texte celebre (cum ar fi "Apăsaţi tasta ENTER", de John Varley, pe care intenţionăm s-o publicăm în viitorul Almanah Anticipaţia). Mai trimite.

ITOAFA GHEORGHE. 1) Amănunte, impresii etc. de la Eurocon '93 au apărut într-o serie de numere din "Jurnal SF". 2) N-am reţinut povestirile propuse.

DOROBANŢU ADRIAN. Stilul neclar, ambiguitatea finalului şi inexistenţa elementului SF au contribuit decisiv la respingerea textului tău.

D.D.C. - Iaşi. Nu - pentru "Spovedania unui marţian". Trebuie să mai citeşti mult...

RUS MIRCEA. Două încercări promiţătoare. "Condamnaţi la nemurire", deşi plată stilistic, este mai izbutită decât "Ascultând...", care pierde mult datorită grabei de a nara. (Defectul este specific vârstei. Încă n-am întâlnit genii literare SF printre adolescenţi.) Te mai aştept cu alte povestiri.

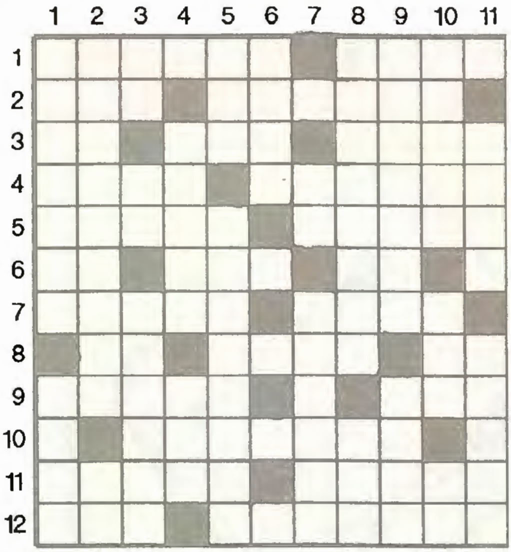
AURELIUS BELEI. 1) Nu, pentru "Je t'aime...". 2) "Fata Morgana", probabil după numărul 505. 3) Îmi place orice gen SF *bun*.

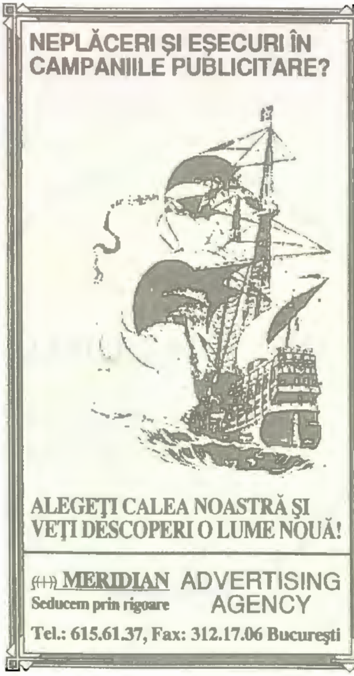
Contacte internaţionale

Daryl F. Mallett
Golden Lion Enterprises
11451 Magnolia Avenue, no. 234
Riverside, California 92505, USA

Editează un catalog internaţional al periodicelor SF. Cei interesaţi pot trimite direct câteva numere din publicaţia proprie, însoţite de o scrisoare care să cuprindă datele bibliografice de bază (data apariţiei primului şi ultimului număr, oraşul unde apare, sub ce egidă - dacă e cazul -, periodicitatea apariţiei, profilul pe care şi-l propune publicaţia etc.).

Mihai-Dan Pavelescu

Evoluționismul, depășit ??? (I)
Charles Darwin

Moto:
"Din nimic nu apare nimic"
(Lucretius Carus - "De rerum natura")

ORIZONTAL: 1. "Expresia... la om şi animale", lucrare apărută în anul 1872 în urma unor îndelungate observaţii făcute mai ales asupra primului din cei zece copii ai săi (neart.) - Considerat autoritatea ştiinţifică supremă în epoca sa, acest eminent profesor de anatomie comparată a devenit un aprig duşman al lui Darwin după ce acesta a publicat "Originea speciilor". 2. Descoperind, în amontele râului Arana, fosilele unor animale contemporane cu monştrii preistorici, Darwin a dovedit existenţa acestora şi în America de Sud, cu mult înaintea introducerii lor de către spanioli - Editor englez care a dovedit un curaj deosebit publicând în 1859 "Originea speciilor". 3. Căuş! - Ţara de..., teritoriu străbătut de Darwin atât în 1832, cât şi un mai târziu, cu nava "Beagle" - Iele! 4. Element geomorfologic a cărui apariţie Darwin o explică prin "continua depozitare de sedimente prin creşterea spre suprafaţă a coralului" - Ţara de origine a marelui savant. 5. Trib de indieni patagonezi pe care Darwin îi descrie în "Jurnalul" său astfel: " Înfăţişarea lor este destul de sălbatică. Se îmbracă în mantii largi de piele de guanaco, iar părul lung li se revarsă pe faţă" - "Punch" în care Darwin, subiect la ordinea zilei pentru caricaturiştii vremii după apariţia "Originii speciilor", este denumit "Leul anotimpului" (pl.) 6. Ode! - Slav - Nicu Constantin. 7. Mare proprietar de pământ din zona râului Colorado, care a fost foarte atent şi binevoitor cu naturalistul Darwin, numele său servind drept "paşaport" cu care savantul a reuşit să părăsească Buenos Aires-ul în plină revoluţie - Publicist şi scriitor american. 8. Neagu Pop - Aceea (pop.) - Ulna! 9. Veşnic - Comandantul navei "Beagle" (Fitz). 10. Mică pasăre cântătoare descoperită de Darwin în Insulele Galapagos, despre care spunea: "Dimensiunea ciocului ei se înscrie într-o serie perfect gradată", dovadă incontestabilă a evoluţiei. 11. Timp ceţos şi umed Ascultător. 12. 1831-1836 sunt anii între care Darwin a întreprins o călătorie în jurul lumii la bordul bricului "Beagle" - Savant evoluţionist, elev al lui Darwin şi propovăduitor fervent al ideilor acestuia, profesor la Jena şi al unor evoluţionişti români: Nicolae Leon, Grigore Antipa (Ernest).

VERTICAL: 1. Credincios tradiţiilor marinăreşti, la trecerea lui, Darwin s-a supus şi el aşa-numitului "botez al apelor" - Verişoara şi viitoarea soţie a savantului. 2. Mamut descoperit de Peale în 1801, dovadă materială care a cântărit mult la fundamentarea ştiinţifică a concepţiei evoluţioniste a savantului - Oneste! 3. Ovine - Vas de lut - Scalesia darwinii, Mus darwinii, Calceolaria darwinii sau Rhea darwinii sunt numai câteva specii de plante şi animale descoperite şi studiate de cel care le-a dat, de altfel, şi numele. 4. Ca naturalist pe nava "Beagle", Darwin a studiat intens, alături de faună, şi această subdiviziune a lumii vii - Fluviu european. 5. Localitate în SUA - Mama lui Darwin. 6. Tip de fibră textilă. 7. În Anzi! - Iute. 8. "...speciilor", lucrarea de căpătâi a savantului, apărută la Londra în 1859 la Editura "Murray" - Joc (reg.) 9. Alt savant englez, codescoperitor al concepţiei evoluţioniste în urma expediţiei sale în jungla braziliană în 1848 - Localitate în Somalia. 10. Estere Young - Alifie - Duet - Cămaşă cu râuri. 11. Locuinţa unchiului lui Darwin, Josiah, leagănul copilăriei fericite a savantului - Mentor şi prieten apropiat al lui Darwin, autorul lucrării "Principiile geologiei", despre care Darwin scria: "Am permanent sentimentul că pe jumătate cărţile mele au fost elaborate de creierul lui...".

Dicţionar: OWEN, TOLOS, ROSAS, REED, ROY, EMMA, IUCA, ZOC, RACK, MAER, LYELL.

Radu Stoianov